

Ἡ ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ἰσορροπίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγελλόμενον, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἡμετέρας, καὶ ἐπὶ τοῦ Οὐνογενετοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΔΩΤΩΝ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμῆς 100. Ἐξέμνητος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικής δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἑλλέν κρατῶν σελήνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ἩΚΔΙΔΩΤΗΙ ΚΑΤΗ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΙΑΡΥΘΗ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήμετου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμίουδος ἐπίθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Νοεμβρίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 48

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ἡ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΛΗ-ΧΑΣΑΝ

Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ὁ περιφημὸς σουλτάνος Ἀρῶν-Ἀλ-Ρασίδ συνήθιζε νὰ βγαίνει ἐν κόνιτι, μαζὶ μὲ τὸν βεζύρη του, καὶ νὰ κάνει περιπάτους στὴ Βαγδάτη, γιὰ νὰ μαθαίνει μόνος του τίς ἐπιθυμίας καὶ τίς γνώμης τοῦ λαοῦ του.

Ἐνα πρωτὸν εἶδαν ἕνα ἄμιλο ἀπὸ κατοίκους, ποὺ εἶχαν μαζευτεῖ μπροστὰ στὸ τζαμί καὶ συζητοῦσαν ζωηρά.

— Πάμε ν' ἀκούσουμε τί λέν' αὐτοὶ ἐκεῖ πέρα, φησὶ τὸν ὁ χαλίφης στὸν ὑπουργό του. Κάτι χρήσιμο θὰ μάθουμε.

Πλησίασαν μὲ τρόπο καὶ στάθηκαν ν' ἀκούσουν τίς συνομιλίας.

— Ναί, φίλοι μου, ἔλεγε ἕνας, εἶναι ντροπὴ νὰ καταγῆσουμε ἔτσι καὶ νὰ μὴ σεβώμαστε πιά τοὺς νόμους τοῦ Προφήτη. Ὅλος ὁ κόσμος σήμερον εἶναι περὶφανος, καταφρονεῖ τὴν φτώχεια καὶ ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νὰ θησαυρίζει καὶ νὰ γλεντοκοπᾷ. Ἀχ, ὡς ἤμουν ὑπουργός!

— Καὶ τί θάκανες, Ἀλῆ Χασάν, ἂν ἦσεν ὑπουργός;

— Κάποιο παιγνίδι θέλουν νὰ σοῦ παίξουν, τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του καθὼς τὸν βοηθοῦσε νὰ ντυθῆ. (Σελ. 565, στ. γ')

— Τί θάκανα; Πρῶτα-πρῶτα θάδυνα ψοφῆ νὰ φάν' οἱ δικοὶ μου, ποὺ πεινοῦν. Θὰ δεχόμενον στὸ παλάτι μου δλοὺς τοὺς κουρελήδες καὶ τοὺς δυστοχυομένους, καὶ θὰ τοὺς τιμῶσα τὸ ἴδιο μὲ τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τοὺς πλούσιους πραγματευτάδες. Θὰ διόρθωνα τὰ οικονομικὰ τοῦ κράτους, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχουν πιά φτωχοί. Ἄς ἦμουν μόνον ὑπουργός, ἢ τουλάχιστον βαλής!

Ὁ Ἀρῶν-Ἀλ-Ρασίδ ἀκούσε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ εἶπε στὸν βεζύρη:

— Ἐτοίμουρχεταὶ νὰ τὸν κάμω βαλῆ αὐτὸν τὸ φαφλατά, γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσω. Εἶμαι περιεργὸς νὰ ἴδω πῶς θὰ τὰ κατὰφερνε δλ' αὐτά. Πάρ' τον ἀπὸ πίσω, καὶ ὅταν φτάσει σπῆτι του, πῆς του νάρθει στὸ παλάτι.

Ὁ βεζύρης πῆρε ἀπὸ πίσω τὸν Ἀλῆ Χασάν, καὶ ὅταν ἔφτασε στὴ γειτονιά του, ἔμαθε πῶς ἦταν ἕνας φτωχὸς ράφτης.

— Ἀλῆ Χασάν, τοῦ εἶπε καθὼς ἔμπαινε στὸ σπῆτι του, ὁ σουλτάνος σὲ προστάζει νὰ πᾶς στὸ παλάτι.

— Ποιὸς εἶσαι αὐτὸ καὶ ποῦ ξέρεις τ' ὄνομά μου; ρώτησε ξαφνισμένος ὁ Ἀλῆ Χασάν.

— Εἶμαι ὁ Μεγάλος Βεζύρης.

Ὁ Ἀλῆ Χασάν ἔσκηψε καὶ προσκόνησε τὸν πρωθυπουργό τοῦ κράτους καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ εἰδοποιήσω τὴν γυναῖκα μου, θὰ βάλω τὰ καλά μου καὶ θὰ πάω ἀμέσως.

Ὁ βεζύρης ἔφυγε καὶ ὁ Ἀλῆ Χασάν μπήκε τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του στὸ σπῆτι.

«Βγήκε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν πόλιν...» (Σελ. 566, στ. α')

— Ἐμπρός, ετοίμασε τὰ ρούχα μου, εἶπε στὴ γυναῖκα του, γιὰτὶ ὁ σουλτάνος ἔστειλε καὶ μὲ φώναξε στὸ παλάτι.

— Κάποιο παιγνίδι θέλουν νὰ σοῦ παίξουν, κακομοίρη Ἀλῆ Χασάν! τοῦ εἶπε κείνη, καθὼς τὸν βοηθοῦσε νὰ ντυθῆ. Τί δουλειὰ ἔχεις ἐσὺ στὰ σεράγια τοῦ σουλτάνου;

— Δὲν ἔχεις δίκιο. Ἦρθε ὁ ἴδιος ὁ Μεγάλος Βεζύρης καὶ μὲ προσκάλεσε.

— Ἐ, τότε, κάποια μεγάλη δυστυχία μᾶς περιμένει. Κάποιος ἐχθρὸς μᾶς θὰ σὲ καταγγεῖλει καὶ θὰ θέλουν νὰ σὲ κλείσουν στὴ φυλακὴ.

— Κακὸ δὲν ἔχω κάμει σὲ κανένα

και δὲ φοβασθαι... Κι' ἂν μὲ κατηγορήσουν, θ' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά μου.

Ἐπομένως, φοβόταν ἀπὸ μέσα τοῦ ὀφθαλμοῦ ἡ Αἰσάκη καὶ τρέμωντας μῆτις στὸ μεγάλο παλάτι, ἀπ' ὅπου οἱ πιστοὶ περνοῦσαν πάντα μ' εὐλάβεια.

— Ἀλλή Χασάν, τοῦ εἶπε ὁ χαλίφης ἀπὸ τὸ μεγάλο του θρόνον· ξέρω πῶς εἶσαι πιστὸς καὶ τίμος μουσουλμάνος κι' ὅλος ὁ κόσμος ἐκτιμᾷ τὴν ἀρετὴ σου. Σὲ διορίζω λοιπὸν βασιλῆα τῆς Βαγδάτης καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ διοικήσης τὴν πρωτεύουσά αὐτὴ τοῦ βασιλείου μου ὅπως ξέρεις, καὶ νὰ ἐφαρμόσης τὰ μεγάλα σχέδιά σου.

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Χασάν ἔχασε τὴν λαλιά του ἀπὸ τὴν ἐκπληξή καὶ δὲν ἤξερε τί νὰποκριθῆ. Ὁ σουλτάνος ἔμως συνέχισε:

— Ὁ Μεγάλος Βεζύρης θὰ σὲ ἐγκαταστήσει ἀπὸ σήμερα κιάλας στὴ νέα σου θέση. Πηγαίνετε.

Ὁ βεζύρης πῆγε τὸν Ἀλλή Χασάν στὸ μέγαρον τοῦ βασιλέως, —στὴ νομαρχία νὰ ποδεύει, —τὸν παρουσίασε στοὺς ὑπαλλήλους καὶ στοὺς δικαστῆς, τοῦδωσε μερικὲς συμβουλές κι' ἔφυγε.

Ἐπειὸς ἰδιοτροπίες τοῦ σουλτάνου εἶναι συχνές, συλλογίστηκε ὁ Ἀλλή Χασάν. Κι' ἄλλοτε ἔχει διορίσει ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ σὲ ἀνώτερες θέσεις. Ἄς εὐχαριστήσω τὸν Προφήτη ποὺ ἔμουν τυχερὸς νὰ διαλέξῃ ἐμένα, καὶ ἄς κοιτάξω νὰ κρατήσω τὴν θέση ποὺ μοῦ πρέπει!

Ἀπὸ ἐγκαταστάθηκε στὸ παλάτι του, ὁ Χασάν δὲν ἄργησε νὰ μεταμορφωθῆ ἀπὸ τὴν περηφάνεια καὶ τὴ φιλοδοξία.

«Ποῖος ξέρει, συλλογίστηκε. Ἴσως μιά μέρα νὰ γίνω καὶ Μεγάλος Βεζύρης!» Ἀγόραξ' ἕνα λαμπρὸ ἄλογον, ἔβαλε πλοῦσια φορεσιὰ καὶ βγήκε γιὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν πόλιν μαζί μὲ τὴν πολυτάριθμην συνοδεία του.

Ἐξω ἀπὸ τὸ τζαμί ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους του, ποὺ τὸν εἶχε ἀκούσει ἄλλοτε νὰ λέει: «Ἄς ἦμουν ὑπουργός!» Τὸν πλησίασε δευλιὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀλλή Χασάν, χαίρουμαι ποὺ σὲ βλέπω!

Ὁ βαλῆς γύρισε ἄλλοτὸ τὸ κεφάλι καὶ εἶπε στοὺς ἀκολουθοῦσους του νὰ διώχνουν τοὺς ἐνοχλητικὸς ποὺ τὸν πλησίαζαν. Οἱ παλιοὶ τοῦ φίλου τῆμαθον κι' ἀγανάχησαν πολλὸ μὲ τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ ἀλαζονεία του.

Πιὸ πολλὸ ἔμως θύμωσαν ὅταν ἔμαθαν κατὰ ἄλλο: Μιὰ μέρα, ἕνας φτωχὸς παρουσιάστηκε στὴ νομαρχία. Οἱ φρουροὶ τὸν ἐδίωξαν ἄσπλαχνα.

— Ἀφήστε με νὰ μιλῶ, εἶπε· θέλω νὰ ἰδῶ τὸ βασιλῆα, ποὺ εἶναι ἀνεπιβίως μου. Ἐγὼ τὸν ἀνάστησα καὶ τὸν ἐτρέφω, ὅταν εἶχε μείνει ὀρφανός.

Οἱ στρατιῶτες τὸν πῆραν γιὰ τρελλό.

Τοὺς τρελλοὺς ὅμως τοὺς σέβονται πολλοὶ πιστοὶ μουσουλμάνοι, γι' αὐτὸ ἔστειλαν ἀγγελιαφόρον νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ βασιλῆα, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔλεγε πῶς ἦταν θεὸς του, ἤθελε νὰ τὸν ἰδεῖ.

— Νὰ τὸν διώξετε! πρόταξε ὁ σκληρὸς Χασάν. Κάποιοι κακοῦργοι εἶναι καὶ θέλει νὰ μὲ πλησιάσει μὲ τρόπο γιὰ νὰ μὲ σκοτώσει.

Κι' ἔτσι ὁ γέρος θεὸς διώχτηκε καὶ διηγηθήκε παντοῦ τὴ σκληρὴ διαγωγή τοῦ ἀνιψιῦ του.

Ἡ κακὴ φήμη τοῦ Ἀλλή Χασάν ἀπλωνόταν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, καὶ τώρα μάλιστα ἔλεγον πῶς ἔγδυε τὸ λαὸ καὶ μάζευε χρήματα, γιὰτὶ φοβόταν μῆπως ἔχανε γρήγορα τὴν θέση του.

Ὁ Μεγάλος Βεζύρης τᾶμαθε κι' αὐτὸς καὶ τὰ εἶπε στὸν Ἀρῶν.

— Ἄς περιμένουμε λίγο. Θέλω νὰ βεβαιωθῶ μόνος μου, εἶπε ὁ σουλτάνος.

Ὁ βαλῆς ἐδέχθη σὲν ἀνώτερος δικαστῆς τὴς ὑποθέσεις ποὺ εἶχαν δικάσει οἱ κατήδες, δηλαδὴ οἱ εἰρηνοδίκες. Μιὰ μέρα, παρουσιάστηκε στὴ συνεδρίαση ἕνας γέρος σκυρτὸς κι' ἀσπρομάλλης.

— Τί θέλεις; τί ζητᾷς; τὸν ρώτησε ὁ βαλῆς.

— Εἶμαι ἀθῶος καὶ ζητῶ τὸ δικίον μου.

— Δὲν εἶσαι ἀθῶος! Ἐκλεψες! φώναξε ὁ βαλῆς χωρὶς νὰ δώσει καμμιά προσοχὴ στὴν ὑπόθεσιν.

— Μὰ δὲν πρόκειται γιὰ κλεψιά. Μὲ κατηγοροῦν πῶς χτύπησα ἄνθρωπον. Μὰ ἐκεῖνος μὲ χτύπησε κι' ἐγὼ ὑπερασπίστηκα μονάχα τὴ ζωὴ μου. Καὶ τώρα μὲ βάζουν φυλακὴν.

— Ὅποτε λές πῶς ἔκαμε λάθος ὁ κατή; Εἶσαι ψεύτης!

— Μὰ δὲν καταλάβατε τί θέλω νὰ πῶ... — Σιωπή! Δὲ σας ἐπιτρέπω νὰ μιλάς ἔτσι!

— Μὰ... — Σιωπή εἶπα! Θὰ σὲ στείλω στὴν κρεμάλα!

— Τοῦλάχιστον διαβάστε τὴν ἀπόφασίν τοῦ κατή, κι' ἂν ἔχω ἄδικο...

— Εἶσαι ἀθῶός! Πιάστε τον καὶ μαστιγώστε τον!

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ οἱ στρατιῶτες ἐτοιμαζόνταν νὰ τὸν πιάσουν, ὁ γέρος βγάξε τὴν ψεύτικὴ γενειάδα του, πετᾷ τὰ κουρελιάρικα ρούχα του, καὶ τότε ὁ κόσμος βλέπει τὸν Ἀρῶν-ἀλ-Ρασίδ, ποὺ τὸν ἤξεραν ὅλοι. Στρατιῶτες καὶ λαὸς πέφτουν καὶ προσκυνοῦν.

— Ὅποτε εἶσαι κρίνεις τὸ δικίον τοῦ κόσμου! εἶπε ὁ σουλτάνος. Οὔτε καταδέχεσαι νὰκούσης τὰ παράπονα τοῦ λαοῦ καὶ μαστιγώνεις τὸν φτωχὸ ἂν λάβει τὸ θάρρος νὰ σοῦ μιλήσῃ; Καλὰ λοιπόν! Σὲ πᾶν καὶ προστάξω νὰ σὲ πάνε στὴ φυλακὴν, γιὰ νὰ τιμωρηθῆ ὅπως τὸ ἀξίζει ἡ ἀλαζονεία σου.

Η ΠΑΙΔΟΥΛΑ

Γραμμένο ἀπὸ Λεβωνικὴν τῆς μικρῆς Μιράντας I. Οἰκονομίδου

Σὲ περιβόλῳ μωριῶν, μιά ὀλάνθιστη παιδοῦλα παρακαλοῦσε κι' ἔλεγε μὲ τὴ γλυκεῖα φωνούλα:

«Θέ μου, καὶ νᾶταν βολετὸ νὰ γίνω πεταλούδα, κι' ὅπου σταθῶ νὰ στρώνονται μετὰξιν καὶ βελούδα.

Καὶ νὰ περῶ σὲν πούπουλον τοῦ κόσμου τὸ γιορτάσι, σὲν προσοχὴ ποὺ λέγεται μπροστὰ σὲ εἰκονοστάσι.

Ἡ νᾶταν, λέει, καὶ νὰ γανθὸ βιολᾶκι στὸ περγάζει, χορδὲς ἀπ' τὰ μαλλάκια μου νᾶγγιζῇ τὸ δοξάρι.

Νᾶ τραγουδῶ, κι' ὀλονυχτίς νὰ φτάνουνε σὲ μένα τὰ ὄνειρατα, νὰ μὲ φιλοῦν μὲ χεῖλη μαγεμένα.

Μὰ σὰ δὲν εἶναι βολετὸ, πολὺ παρακαλῶ σας, λουλούδια, νὰ μὲ πάρετε καὶ μένα σύντροφόν σας.»

Ἔτσι μιλοῦσε κι' ἔσταξε τὸ δάκρυ ἀπ' τὴν καρδιά της, καὶ πληθύναν τὰ γλασμάτι στὴν πλουμιστὴ ποδιὰ της.

Χωρὶς νὰ ξέρῃ ἡ ὀλάνθιστη πῶς ἦταν κοπελοῦδα, βιολᾶκι, πούπουλον, ὄνειρον, ἄνθος καὶ πεταλούδα!

ΑἰΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΘΕΑΤΡΟ

Ἦθελα νᾶξερα τόσο καλοὶ ἄνθρωποι ἦταν ἀλήθεια οἱ παλιοὶ ἐκεῖνοι φίλοι τοῦ σπιτιοῦ μας, — Μαργαράτοι, Φιλιάτιδες, Κονιτόπουλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες; — ἢ μῆπως, σὰ μακρυνῆς θύμησης τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, τοὺς ἔαναδλέσω σήμερα μὲ φωτιστέφανο; Μὰ ὄχι, ὄχι. Ἦθ' ἂν ἀλήθεια καλοὶ ἄνθρωποι. Τέτοιοι, ποὺ πολλὸ ἀμφιβάλλω ἂν βρίσκουν καὶ τὰ σημερινὰ παιδιὰ ἀνάμεσα στοὺς πατρικούς τους φίλους. Τὸ συμπεραίνω, ὅχι μόνο γιὰτὶ ὁ κόσμος μπορεῖ νᾶλλαξῆ στὸ χειρότερον κι' οἱ ἄνθρωποι νᾶγιναν πιδ ἐγλωστῆς, πιδ ἀδιάφοροι· παρὰ καὶ γιὰτὶ ὑπῆρχαν κι' ἀπὸ τότε, κοντὰ σ' αὐτοὺς ποὺ μοῖ φαινόνταν τόσο καλοὶ, καὶ κάποιοι ἄλλοι, φίλοι τοῦ σπιτιοῦ μας ἐπίσης, ποὺ δὲν μοῖ γεννοῦσαν καμμιά συμπάθεια, καμμιά ἐμπιστοσύνη. Τὰ παιδιὰ δὲν γελιοῦνται τόσο εὐκολα: ἔχουν ἐνστικτο σὲν τὰ ζῶα. Γιὰ ν' ἀγαπᾷ τόσο ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ μὴ τὸν ξεχωρίζω ἀπ' τοὺς δικούς μου, θὰ πῆ πῶς σὰ δικοὶ μου μ' ἀγαποῦσαν κι' αὐτοὶ. Καὶ γιὰ νὰ μ' ἀγαποῦν τόσο, θὰ πῆ πῶς ἦταν καλοὶ. Γιὰ ἕνα τοῦλάχιστον, τὸ Νιόνιον τὸν Κατσαίτη, κόβω τὸ κεφάλι μου: ἀπὸ πολλὰ

χρόνια πεθαμένος, ὁ Νιόνιος ὁ Κατσαίτης θὰ βρίσκεται τώρα στὸν Παράδεισον!

Σ' ἕνα καντοῦνι τῆς γειτονιάς μας, ἀντικρὸ στὸν Ἀγ. Γ. ἄννη τοῦ Λογοθέτη, ὁ καλὸς ἄνθρωπος εἶχε τὸ μιγαζὶ του: καπινοπουλεὶ καὶ ρακοπουλεὶ μὲ λαμπύριο. (Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς ἦταν πολὺ συνηθισμένος τότε στὴ Ζάκυθο: ὅλοι ἔχαναν σπέρτα, πουλοῦσαν καὶ καπνᾷ). Ἐγὼν καιρὸν, τὰ βράδια, ὁ πατέρας μου, ποὺ ἔχλεινε νωριτερα τὸ μιγαζὶ του, περνοῦσε πρώτα ἀπ' τὸ σπεταρεῖο τοῦ φίλου του τοῦ Μάργαρη. Ἐπειτα καταστάλαξε στὸ καπινοπουλεὶ τοῦ φίλου τοῦ Κατσαίτη. Ἐκεῖ πετιόμουν καμμιά φορὰ κι' ἐγὼ κι' ἀπὸ καθόμιστε λίγο καὶ μιλοῦσαμε... γιὰ τὰ μαθήματά μου, — ποτὲ οἱ μεγάλοι δὲν ἔχαναν μπροστὰ μου κουβέντες δικές τους, — ἔπιανα τὸν πατέρα μου ἀπ' τὸ χέρι καὶ γυρίζαμε σπῆτι.

Ἐνα βράδον, ποὺ εἶχα πάει, ὁ πατέρας μου εἶπε τοῦ Κατσαίτη ποὺ μὲ χάζιδε:

— Νιόνιον, τοῦτος ὁ κατεργάρης μοῦ γυρᾷε θέατρο! Μὰ εἶναι τὸ θέατρο γιὰ παιδιὰ; Καὶ ποῖος νὰ τὸν πᾶχ;

— Ἀλήθεια; ἔκαμε ὁ Κατσαίτης κοιτάζοντάς με στὰ μάτια. Θέλεις νὰ ἴδῃς ὄπερα;

— Ναι, εἶπα θαρρετὰ. Ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ σχολεῖοῦ μου ἔχουν πᾶσι. Καὶ μοῦ λέγε ἕνα σὺνδράματα. Ἐγὼ... Ζηλεύω.

Χαμογέλασε ὁ Κατσαίτης καὶ γύρισε στὸν πατέρα μου.

— Τὸ καίμενον ἔχει δικίον... Πρέπει νὰ τὸν στείλῃς καμμιά φορὰ...

— Μὰ μὲ ποῖον; Ἐγὼ δὲν πᾶω σὲ θέατρα. Καὶ μὲ ξένον δὲν ἐμπιστεύομαι τὸ παιδί...

— Μὰ... ἄσε νὰ ἰδοῦμε... Μπορεῖ, κανένα βράδον, νὰ πᾶω γι' ἀγάπη του ἐγὼ.

— Ἄ, μάλιστα! ἂν εἶναι νὰ πᾶς εἰς, πᾶρ' τον!

— Καλὰ λοιπόν, θὰ τὸν πᾶρω.

Πρέπει νὰ ξερετε τώρα, πῶς αὐτὸς ὁ Νιόνιος ὁ Κατσαίτης ἦταν ἕνας πολὺ ἕμφορος ἄντρας: καλοδεμένος, ροδοκόκκινος, σγουρομάλλης, μὲ καστανὰ γένεια καὶ μὲ τὰ πιδ γλυκὰ, τὰ πιδ γελαστὰ μάτια τοῦ κόσμου. Φυσικά, ἡ φυσιογνωμία του μοῖ φαινόνταν ἀκόμα πιδ ἀγγελικὴ ὅταν μὲ χάζιδε με τὸ πατρικὸ του γέλιο, ὅταν μὲ φίλευε καμμιά σουμάδα ποὺ τὴν ἀρωμάτιζε μὲ ροσόλι-τριαντάφυλλο, ἢ μοῖ ἔδινε, γιὰ νὰ κάνω μελάνι, ἀπ' τίς μόριες ἀνελίνες ποὺ εἶχε γιὰ νὰ χρωματίζῃ τὰ ποτὰ του. Ἀλλὰ ποτὲ, ποτὲ δὲ μοῖ φάνηκε πιδ ἄμορφος, πιδ γλυκός, πιδ ἀγγελικός, ὅσον τὴν ὥρα ἐκεῖνη ποὺ ὑποστήριξε τὸ αἰτημά μου καὶ προσφέρθηκε νὰ μοῖ τὸ πραγματοποίησῃ.

Ἡ ἰταλικὴ ἐκεῖνη κομπανία ἦταν ἡ πρώτη ποὺ ἐρχόταν στὴ Ζάκυθο ἀπὸ τοῦ εἶχ' ἀρχίσει κι' ἐγὼ νὰ καταλαβαίνω τὸν κόσμον. Τὶς προηγούμενες δὲν τὶς θυμώμουν, δὲν τὶς εἶχα πάρει χαμπάρι. Αὐτὴν ὅμως, ὦ! ἤθελα νὰ τὴν ἰδῶ! Ἦμουν «μεγάλος» πιδ, πηγαίνα στὴν Ἀ' τοῦ Γυμνασίου καὶ, περνώνας κάθε μέρα ἀπ' τὸ πλάτωμα τῶν Ἀγίων Σαράντα, ἀπ' τὸ Γιοφῶρι, ἀπ' τὴν Πλατεία τοῦ Ποιοῦ, ἀπ' τὸ Θέατρο τὸ Ἰδιο, — ἕνα μεγάλο, κίτρινον, χαριτωμένο, ὀλοκίνουργον τότε χεῖρι, — ἔβλεπα παντοῦ τὰ προγράμματα καὶ μπόρσοσα νὰ τὰ διαβάξω. Ἦταν κατωμένα με τὸ χέρι, μὲ ὁμορφα γράμματα σὲν τοῦ τύπου, (Ἄκολουθεῖ)

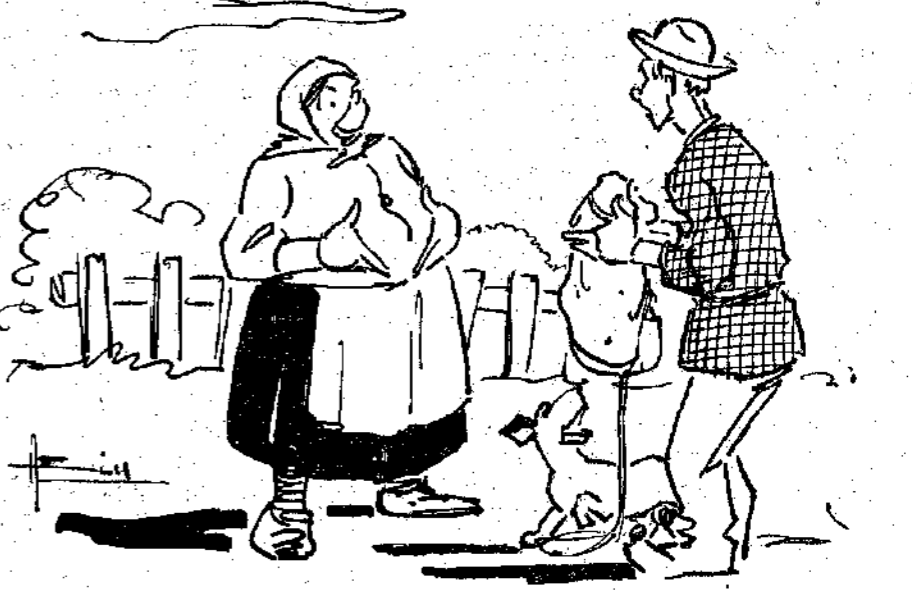
κόκκινα, γαλάζια, πράσινα, καὶ σὲ δύο γλωσσὲς συνταγμένα: ἰταλικὰ κι' ἑλληνικά... ἑλληνικώτατα! Πρώτα ὁ τίτλος: Un ballo in maschera = Χορὸς Μετρηφισμένης. La forzza del destino = Ἡ ἰσχὺς τοῦ πεπρωμένου, καὶ καθεζῆς. Ἀπὸ κάτω ὁ χαρακτηρισμὸς ἀκριβέστατος: opera, operetta, operabuffa ἔπειτα τὸνομα τοῦ μαέστρου μὲ μεγάλα γράμματα: Verdi, Donizetti, Petrela καὶ τέλος τὸ στερεότυπον ὅρα 9 μ. μ. (Ἀλίμονο! τὸ πανηγύρι ἀρχίζει τὴν ὥραν ποὺ ἐγὼ συνήθως ἔπεφτα νὰ κοιμηθῶ...)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΠΙΡΤΟ ΜΟΝΑΧΟ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἔτσι, ὡς νὰ φτάσῃ στὴν αὐλὴ τῆς κυρᾷ-Γιάνναινας, τὸ κρέας ἐκεῖνο εἶχε καταντήσῃ ἕνα πρᾶγμα ἀγνωστό, βρώμικον, ἔλειπον. — Ἦν' αὐτὸ; φώναξε ἡ μητέρα καθὼς τὸ εἶδε. — Τὸ κρέας! ἀποκριθῆκε θριαμβευτικὰ ὁ Ἀκειμιάς. Καλὰ μοῦ εἶπες νὰ

τὸ δέσω μὲ σκοινὶ καὶ νὰ τὸ τραβῆξω. Τῶσρα χωρὶς νὰ κουραστῶ καὶ νὰ ἰδρῶσω καθόλου! — Ἐγὼ; ἔκαμε μάτελπισία ἡ κυρᾷ-Γιάνναινα ἐγὼ σοῦ εἶπα νὰ δέσης καὶ νὰ τραβήξῃς τὸ κρέας;.. Μὰ νομίζεις πῶς ὅλα τὰ πρᾶγματα εἶναι ὀφθες τοῦ κάρρου; Αὐτὸ, παιδάκι μου, μποροῦσες νὰ τὸ κόψῃς σὲ δύο, νὰ πάρῃς μὲ τὸ ἕνα σου χεῖρ τὸ ἕνα κομματί, μὲ τὸ ἄλλο σου τὸ ἄλλο, καὶ νὰ τὰ φέρης μὰ χαρά! Ὁ Ἀκειμιάς ἀνοῖξε τὸ στόμα του διάπλατον. — Ἄ! ἔκαμε πάλι δὲ μούκοψε τὸ ξερὸ μου! Εἶδες ἐκεῖ; Ἔννοια σου ὅμως, καὶ τώρα ποὺ τὸ ξέρω, ἔτσι θὰ κάνω πάντα. Σ' αὐτὸ ἡ κυρᾷ-Γιάνναινα δὲν ἀποκριθῆκε. Φουσκισμένη, πῆρε τὸ κρέας νὰ τὸ πλύνῃ, νὰ τὸ καθαρίσῃ ἀπὸ τίς λάσπες ποὺ τὸ εἶχαν τυλίξει κι' ἀπὸ τὰ πετραδάκια ποὺ εἶχαν κολλήσει ἀπάνω του. Καὶ καθὼς τῶπλενε, μουρμούριζε: — Ἰδῆς, ἰδῆς χάλια!.. Καλέ, γιὰ νὰ καθαρίσῃ αὐτὸ, ἔπρεπε νὰ τὸ βάλω στὴ μπουγάδα!.. Ἐξυμνο καὶ ὁ Ἀκειμιάς μου, μόνον ποὺ δὲν καταλαβαίνει τὰ πιδ εὐκολὰ πρᾶγματα!.. (Ἄκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ALPHONSE DAUDET

Ο ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Υπάρχει κάποιος που σε διαβάξει αυτή τη στιγμή και σε κρίνει... Ποιος να είναι άραγε αυτός ο κάποιος; Ηθελα να τον ξέρω... Και για την κακή μου τύχη, έμελλε να τον μάθω σε λίγο...

Την άλλη μέρα, καθώς έτρωγα στο γαλατάδικο, πλάι στο φοβερό φιλόσοφο, όρμη μέσα ο Ζάκ λαχανιασμένος και με τραβάει έξω:

— Μεγάλη είδηση! μου λέει. Απόψε, στις έφτά, φεύγω μαζί με το μαρκήσιο Παμε στη Νίκαια να ιδούμε την αδερφή του, που είναι ετοιμοθάνατη. Ίσως θα μείνουμε κάμποσον καιρό, αλλά μη σε ανησυχεί αυτό. Ο μαρκήσιος μου διπλασιάζει το μισθό αυτόν τον καιρό και θα μπορώ να σου στέλνω ένα κατό φράγκα το μήνα... Μπα! τι έπαθος! Έλα τώρα, Δανιήλ, άσε τα παιδικάτικα και πήγαινε να αποτελειώσεις το φαί σου με την ήσυχία σου... Έγώ θα πεταχτώ ναποκαιρητήσω τον Πιερότ, να τα κανονίσω με τον τυπογράφο και να πάω μερικά αντίτυπα στις έφημερίδες. Δεν εύκαιρο ούτε λεπτό... Περίμενε με στο δωμάτιο στις πέντε.

Τόν κοίταξα που έφευγε βιαστικός, κι' ήταν τον έχασα απ' τα μάτια μου, γύρισα μέσα για να τελειώσω το φαγητό μου. Αλλά, Θεέ μου, πώς να πάει μέσα μου φαγητό, όταν συλλογιζόμενοι ότι απόψε, σε λίγο, η μητέρα μου ο Ζάκ θαφρευε και θα μ' άφινε μόνο στο απέραντο Παρίσι; Ούτε το βιβλίο μου, ούτε η ανάμνηση της Καμίλλης ήταν αρκετά για να με παρηγορήσουν. Σε λίγο θάμουν μόνος, κίριος του έαυτού μου κι' υπεύθυνος για όλες μου τίς πράξεις!

Την ώρα που είπαμε, ο Ζάκ ήρθε στο δωμάτιο και προσποιήθηκε τον εθύμο, αν και ήταν το ίδιο κι' αυτός συγκινημένος. Ίσαμε την τελευταία στιγμή μουδίζει τη μεγάλη του καρδιά και την αγάπη που μου είχε. Δέ συλλογιζόταν άλλο τίποτα, παρά το πως να εξασφαλισθώ και να καλοπεράσω. Και κάνοντας τάχα πως συγύριζε το μπαούλο του, ταχτοποιούσε τα ρούχα τα δικά μου.

— Κοίταξε δω, Δανιήλ! Σ' αυτή τη γωνιά είναι τα πουκάμισά σου... διπλα είναι τα μαντηλιά σου, και αποπίσω οι γραβάτες...

— Καλά, καλά, Ζάκ, θα τα βρω όλ' αυτά. Κοίταξε τώρα το μπαούλο σου, να μην ξεχάσης τίποτα.

Αφού τελείωσε τίς δουλειές του όλες, στείλαμε και φέραμε εν' άμαξι, και ξε-

κινήσαμε για το σταθμό. Στο δρόμο, ο Ζάκ μουκανε συστάσεις και μουδινε συμβουλές κάθε λογής:

— Να μου γράφεις συχνά... Να μου στείλεις όλα τ' άρθρα, που θα γράφουν για το βιβλίο σου. Θα τα ράφω όλα μαζί και θα τα καρτονάρω, όπως έκανα άλλοτε, θυμάσαι; Θα είναι, να ποΐμε, η «Χρυσή Βίβλος» της οικογενείας Έσα-σέτ... Αλήθεια, νάχεις το νού σου, όταν έρθει η πλύστρα, να της δώσεις τα ρούχα σου. Ήέρες, έρχεται κάθε Τρίτη... Πρόσχε, Δανιήλ, να μη σε θαμπώσει η δόξα κι' η έπιτυχία. Γιατί θα χει μεγάλη έπιτυχία το βιβλίο σου, κι' η έπιτυχία στο Παρίσι είναι επικίνδυνο πράγμα. Εύτυχός ο Πιερότ κι' η Καμίλλη θα σε φυλάν απ' όλους τους πείρασμούς... Προπάντων, Δανιήλ, θά σου ζητήσω αυτή τη χάρη, να πηγαίνεις συχνά να τους βλέπεις, και νάχεις το νού σου, να μη την πικραίνεις την καίμενη την Καμίλλη...

Φτάσαμε στο σταθμό, όπου περίμενε κι' ο μαρκήσιος. Ένα κοτό γεροντάκι που σεργιανούσε άνυπόμονα πάνω-κάτω στην αίθουσα της άναμονής.

— Εμπρός, πήγαινε τώρα, γείά σου! μου είπε ο Ζάκ.

Μ' αγάλιασε σφιχτά, με φίλησε τρεις-τέσσερες φορές, κι' έτρεξε στο μαρκήσιο με το καπέλλο στο χέρι.

Καθώς έφυγε και τον έχασα, με κυρίεψε ένα συναίσθημα μοναδικό.

Μου φάνηκε πως ξαφνικά έγιναν πιο μικρός, πιο παιδί, πιο Πιτσιρίκος από πρώτα, ώσαν ο αδελφός που έφευγε, να μουπερνε το μεδούλι μέσα από τα κίκαλά μου και τα νύβρα μου μέσα απ' το κορμί μου, και να μ' άφινε χωρίς τόλμη, χωρίς δύναμη, χωρίς άερα. Οι άνθρωποι που με τριγύριζαν, μου προξενούσαν φόβο...

Σουρούπωνε. Σιγά-σιγά, ο Πιτσιρίκος γύριζε στο καμπαναριό. Θα προτιμούσε να μείνει έξω και να ξενοχτίσει, παρά να βρεθεί μόνος του στο άδειαν δωμάτιο. Ωστόσο έπρεπε να γυρίσει.

Καθώς περνούσε απ' την έξορτα, ο θυρωρός του φώναζε:

— Κύριε Έσαέτ, ένα γράμμα!

Ήταν ένας φάκελλος πολυτελείας, έλαφρά άρωματισμένος. Γράψιμο λεπτό, σα γυναικείο... Έίνας να ήταν άραγε; Τ' άνοιξα γρήγορα και τό διάβασα στη σκάλα, στο φως του γκαζιού:

«Κύριε γείτονά μου,

»Το βιβλίο σας βρίσκεται από χθές πάνω στο γραφείο μου. Είμαι καλλιτέχνης και τα ποιήματα μ' άρέσουν πολύ.

«Ηθελα όμως μίαν ιδιόχειρη άφιέρωση του ποιητή. Αν θέλετε, έλάτε απόψε να μου γράψετε μίαν άφιέρωση και να πάρουμε και το τσάι μαζί. Θα βρήτε συναδέλφους, καλλιτέχνες και φίλους.

Ίρμα Μπορέλ.

Και πιο κάτω:

«Η κυρία του πρώτου πατώματος.

Η κυρία του πρώτου! Ο Πιτσιρίκος θυμήθηκε την κυρία αυτή, που τη συναντούσε καμιά φορά στη σκάλα, να περνά άγέρωχη, ώραια, ευδιαστη και μεγαλόπρεπη, κι' αισθάνθηκε άληθινή περηφάνεια, που ένα τέτοιο πρόσωπο είχε αγοράσει τα ποιήματά του.

Στάθηκε λιγάκι εκεί στη μέση της σκάλας και σκέφθηκε αν έπρεπε να μπει στο πρώτο πάτωμα ή να τραθήξει για τη σοφία του. Τότε ήρθαν στο νού του τα λόγια του Ζάκ: «Μη θαμπωθείς και μην παρασυρθείς από την έπιτυχία!» Ένα κρυφό προαισθήμα τουλεγε, ότι δεν έπρεπε να πάει. Έβαλε λοιπόν το γράμμα στην τσέπη και προχώρησε ίσα στο δωμάτιό του, λέγοντας στον έαυτό του:

— Δεν πάω πουθενά!

Γ.

«Η γνωριμιά της κυρίας Ίρμας

Είναι περιττό τώρα να σάς πω, ότι ύστερα από πέντε λεπτά έχασε την άπόφασή του κι' η ματαιοδοξία έσπρωξε τον Πιτσιρίκο να πλησιάσει τους ανθρώπους που τον θαύμαζαν.

Τού άνοιξε την πόρτα ο Άσπρος Κούκος.

Πέρασε δυο-τρία σαλονάκια στολισμένα επιδειχτικά, και στάθηκε μπροστά σε μιá κλειστή πόρτα απ' όπου άκούγονταν φωνές παράξενες και σε διάφορους τόνους.

Η άραπίνα χτύπησε και, χωρίς να περιμένει άπάντηση, έμπασε μέσα τον Πιτσιρίκο.

Η κυρία Ίρμα Μπορέλ ήταν μόνη στο πλούσιο σαλονάκι της, και βηματίζε πάνω-κάτω άπαγγέλλοντας δυνατά κάποιο ποίημα. Φορούσε ένα λουσατό θαλασσί φόρεμα και φαινόταν πολύ λευκή και πολύ ώραια. Στόνα χέρι κρατούσε σά σιλέτο ένα χαρτοκόφτη κοκκαλένιο, και στ' άλλο ένα βιβλίο άνοιχτό.

Ο Πιτσιρίκος στάθηκε θαμπωμένος από τη μεγαλόπρεπη της κυρίας Ίρμας και θαύμαζε τα ώραια της φορέματα και τα όλόχρυσα μαλλιά της.

Εκείνη, όταν είδε το φίλο μ, σταμάτησε άμέσως την άπαγγελία της. Πέταξε σ' ένα ντιβάνι το χαρτοκόφτη και το βιβλίο, κι' έδωσε στον Πιτσιρίκο το χέρι για να τον χαιρετήσει.

— Καλημέρα, γείτονά μου! τού είπε μ' ένα χάριτωμένο χαμόγελο. Με βρίσκετε άπάνω στις άσκήσεις της άπαγγελίας μου. Έξασκούμαι, ξέρετε, στη δραματική τέχνη κι' αυτή τη στιγμή μάθαινα το ρόλο της Κλυταιμνήστρας. Είναι ώ-

ρατος, πολύ ώραιος ρόλος και μου πάει! Κάθισαν σ' ένα ντιβάνι κι' άρχισε η συνομιλία.

— Όπτε, άσχολεισθε με τη δραματική τέχνη, κυρία; είπέ δειλά-δειλά ο Πιτσιρίκος.

— Α, ναί! είναι, ξέρετε, η μανία μου. Άσχολούμαι και με τη μουσική και λιγάκι με τη γλυπτική... Αλλά στη δραματική μου φαίνεται πως θάχω μεγάλη έπιτυχία. Ξέρετε, θα νταπουτάρω στο Γαλλικό Θέατρο...

Τη στιγμή αυτή, ένα μεγάλο πουλί με κίτρινο λωφίο πέταξε και κάθισε πάνω στα κατσαρά μαλλιά της κυρίας Ίρμας.

— Μη φοβάστε, είπε γελώντας, είναι το πουλί μου που τόφερα από ένα ταξίδι μου στα μεσημβρινά...

Πήρε το πουλί στα χέρια της, το χάιδεψε, τούπε δυο-τρεις λέξεις ισπανικές και τ'όθαλε να κάτσει σ' ένα στόλο, σε μιá γωνιά του σαλονιού. Ο Πιτσιρίκος ήταν κατασαστισμένος. Η άραπίνα, το κίτρινο πουλί, τα ισπανικά, το Γαλλικό Θέατρο, όλ' αυτά τού είχαν θολώσει το μυαλό και δεν μπορούσε να καταλάβει με τί είδους άνθρωπο είχε να κάμει.

Τού είπε ύστερα, ότι είχε διαβάσει πολλές φορές την ποιητική συλλογή του κι' ότι ήξερε όλόκληρες σελίδες απέξω. Ποτέ η ματαιοδοξία του Πιτσιρίκου δεν κολακεύθηκε τόσο, όσο εκείνο το βράδυ.

Η κυρία τον ρώτησε από πού ήταν, τί ηλικία είχε κι' όλες τίς λεπτομέρειες της ζωής του. Ο άμαθος Πιτσιρίκος, άπάνω στον ένθουσιασμό του, διηγήθηκε στη γειτόνισσά του με το νι και με το σιγμα όλη την ιστορία της οικογενείας Έσαέτ, χωρίς να κρύψει τίποτα.

Άπάνω στην κουβέντα τους, κάποιος μπήκε στο σαλόνι. Ήταν ένας γέρος γλύπτης με μακριά άσπρα μαλλιά, που είχε δώσει μαθήματα στην κυρία, την εποχή που μάθαινε γλυπτική.

Η κυρία όσπησε τον Πιτσιρίκο κι' είπε μερικά καλά λόγια για το ποιητικό του ταλέντο. Σχεδόν άμέσως, η άραπίνα έμπασε κι' άλλον επισκέπτη. Ήταν ο μέγας ποιητής Μπαγκαδάτ, που τον είχε γνωρίσει ο Πιτσιρίκος στο εστιατόριο. Πήγε ίσα στην κυρία Ίρμα και της έδωσε ένα βιβλίο.

— Πάρτε το πίσω! είπε. Αυτά δεν είναι ποιήματα, είναι άνοησίες! Η κυρία τούκοψε την κουβέντα μ' ένα επιτακτικό νόημα. Εκείνος κατάλαβε πως ήταν παρών ο ποιητής που είχε γράψει τίς «άνοησίες» και βρέθηκε σε κάποιον άμηχανία...

Εύτυχώς, εκείνη τη στιγμή μπήκε και τρίτος επισκέπτης κι' η θέση του διευκολύνθηκε. Ήταν ο δάσκαλος της άπαγ-

γελίας, ένας χλωμός καμπουράχης, με πυρρή περούνα. Εδθύς μόλις μπήκε, η κυρία Ίρμα τον ρώτησε δυνατά:

— Είδατε την Έβραία; Πώς πάει απόψε;

Η «Έβραία» ήταν η Ραχήλ, η πιο φημισμένη ήθοποιός της εποχής.

— Όλο και χειρότερα, άπάντησε ο καθηγητής με περιφρόνηση... Είναι τιποτένια, τιποτένια!.. Έγώ τό είπα και τό κήρυξα, αυτή δεν έχει ταλέντο!..

Τό ταλέντο, βλέπετε, όλο είχε μαζευτεί στη μεγάλη τραγωδία Ίρμα Μπορέλ!

Ύστερα όλοι οι επισκέπτες την παρακάλεσαν να άπαγγείλει κάτι, κι' αυτή πρόθυμα σηκώθηκε κι' άρχισε την άπαγγελία της.

Ο Πιτσιρίκος δεν μπορούσε να κρίνει τί λογής ήταν εκείνη η άπαγγελία. Ωστόσο χειροκρότησε κι' αυτός ένθουσιασμένος από τίς ώραιες χειρονομίες και τό λαμπρό παρουσιαστικό της.

Πρωτ' πρωτ' που σηκώθηκε, ο Πιτσιρίκος κάθισε να γράφει το Ζάκ και να του περιγράψει μ' ένθουσιασμό τό φιλολογικό και καλλιτεχνικό κύκλο που είχε γνωρίσει. Εκεί που μεταχειρίζταν τίς ώραιότερες φράσεις για να δώσει στο Ζάκ να καταλάβει με τί κυρία τού άνωτέρου κόσμου είχε σχετισθεί, κά-οιος χτύπησε την πόρτα. Ήταν ο Άσπρος Κούκος. Η κυρία Ίρμα τούσπελνε με την άραπίνα της μιá πρόσκληση να πάει μαζί της στο Γαλλικό Θέατρο, να ιδεί από τό θεωρείο της τη Ραχήλ.

Ο Πιτσιρίκος θα δεχόταν μ' όλη του την καρδιά, αλλά δεν είχε επίσημο ένδυμα κι' αναγκάστηκε να άρνηθεί. Αυτό βέβαια τον πικραίνει βαθιά. Αν είχα, σκέφθηκε, ένα φράκο, δε θάχα να την εύκαιρία να γνωρισθώ και μ' άλλα επίσημα πρόσωπα.

Τό ίδιο βράδυ πήγε στο Πιερότ, αλλά η έπίσκεψη αυτή δεν τον εύχαρίστησε καθόλου. Βρήκε τό περιβάλλον αυτό πολύ κατώτερο και λιγέ. Κανείς δε μιλούσε για τέχνη κι' ο Πιερότ χαχάνιζε δυνατά, σα να βρισκόταν σε ταβέρνα.

Μετά τό φαγητό ήρθαν κι' οι Λαλουέτ κι' ο κύκλος τώρα φαινόταν στον Πιτσιρίκο τόσο άμρόφωτος κι' άνιδεος, ώστε για μιá στιγμή συλλογιζόταν τί ντροπή θα δοκίμαζε, αν τύχαινε να τον έδλεπε εκεί μέσα η Ίρμα Μπορέλ, η μεγάλη καλλιτέχνης!

Πέρασαν ώστόσο κάμποσες ήμέρες, χωρίς να δώσει κανένα σημείο ζωής η Ίρμα Μπορέλ. Ύστερα ήρθε ένα γράμμα τού Ζάκ από τη Νίκαια.

«Τι ώραιος τόπος, Δανιήλ μου! Έγραφε. Αν ήσουν εδώ, αυτή η γαλανή θάλασσα θα σούφερνε τόσες έμπνεύσεις! Έγώ όμως δε βγαίνω σχεδόν καθόλου, γιατί ο μαρκήσιος ύπαγορεύει από τό πρωτ' ως τό βράδυ και δε μ' άφίνει να

σηκώσω κεφάλι. Καμιά φορά, ανάμεσα σε δυο φράσεις, σηκώνω τα μάτια μου, κοιτάζω ένα πουλάκι που περνά βιαστικά, κι' ύστερα πάλι χώνω τη μύτη μου στο χαρτί... Η δεσποινίς ντ' Άκεβίλ, η αδελφή τού μαρκησιού, είναι πάντα άρρωστη βαριά και βήχει, βήχει όλοένα... Κι' εγώ πήρα, μόλις ήρθα ένα κρουολογηματάκι, που δεν έννοει να μου φύγει...»

Πιά κάτω τούγραφε για την κυρία τού πρώτου πατώματος:

»Αν θέλεις να μ' άκούσεις, μην ξαναπάς στην κυρία αυτή. Έμένα μου φαίνεται τυχοδιώχτισσα και όχι πολύ στωσά της. Μην εμπιστεύεσαι εύκολα σε τέτοια παράξένα πρόσωπα. Και προπάντων μην ξεχνάς: τούς παλιούς καλούς μας φίλους. Να πηγαίνεις συχνά στο Πιερότ, και να προσέχεις να μη δυσαρεστήσεις σε τίποτα την Καμίλλη.»

Τα τελευταία αυτά λόγια τού Ζάκ πήγαν ίσα στην καρδιά μου. Έννοια σου, Ζάκ, είπα μέσα μου, σου όρκίζομαι ότι δε θα τη δυσαρεστήσω την Καμίλλη κι' ούτε θα ξαναπατήσω πια στους καλλιτεχνικούς κύκλους της κυρίας Ίρμας...

Τό βράδυ, εργαζόμενοι στην κάμαρά μου, με την πόρτα μισάνοιχτή. Ήταν μιá μέρα τού Σεπτεμβρη, βαρεία και θερμή. Ξαφνικά άκούσα τη σκαλίτσα που άνέβαζε στη σφιτά μου να τρίζει. Ποιος ήταν αυτός που άνέβαινε;

Ο Άσπρος Κούκος είχε άνεβει από ώρα... Μήπως η ίδια η κυρία άνέβαινε να πει τίποτα στην όηνηρέτριά της; Τα βήματα πλησίασαν, και τέλος άκούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα μου.

— Εμπρός! φώναζε.

Και μπήκε στην κάμαρά μου η κυρία Ίρμα Μπορέλ. Αδύνατο να ξεφύγω!

ΙΑ

«Η έπέμβαση τού Ζάκ.

Δεν θα διηγηθώ πως προχώρησαν οι φίλες μας με την Ίρμα Μπορέλ. Είναι βέβαια όμως ότι μουδίζει εκτίμηση, μεγάλη εκτίμηση κι' ενδιαφέρο, και δεν έπαυε να έγκωμιάζει τό καλλιτεχνικό μου ταλέντο.

Τό σπουδαιότερο είναι, ότι με τό εξασκημένο καλλιτεχνικό της μάτι, ανακάλυψε ότι ο Πιτσιρίκος είχε ώραίο κεφάλι, ότι είχε θαυμάσια φωνή, ότι τέλος είχε όλα τα προσόντα για να γίνει ένας λαμπρός ήθοποιός και να διαπρέψει και να δοξαστεί στο θέατρο.

Κάμποσον καιρό αντιστάθηκε στην έπιμονή της και δήλωνε ότι δεν είχα καμμιάν άγάπη στο έπάγγελμα τού ήθοποιού κι' ότι προτιμούσα να μένω ένας ποιητής. Αλλά η έπίδραση της γυναικας αυτής ήταν πολύ μεγάλη, και στο τέλος ο Πιτσιρίκος — πάντα παιδί και πάντα άμαθος στη ζωή, — πείστηκε ότι είχε σπουδαίο ταλέντο για τό θέα-

τρο, ότι ήταν κρίμα να τ' αφήνει να οδύ-
νει και να χάνεται, κι' ότι η πραγματι-
κή δόξα τον περίμενε εκεί πάνω, στις
σανίδες της σκηνής!

Από τη στιγμή αυτή, οι αποφάσεις
πέρνονται εύκολα κι' ο κατήφορος είναι
μεγάλος. Ο Πιτσιρικός κλείνει τα τε-
τραδία με τα ποιήματα, κλειδώνει την
καμαρούλα του, και σηκώνεται και φεύ-
γει με τη «μεγάλη καλλιτέχινια» κυ-
ρία Ίριμα Μπορέλ, για να βρει μαζί
της τη δόξα και τον πλοῦτο στο ευγενι-
κό στάδιο του θεάτρου!

Η τόλμη δεν τον λείπει. Ανεβαίνει
στο θέατρο, παίρνει ρόλους σοβαρούς και
βάζει όλα του τα δυνατά για να τα κα-
ταφέρει. Αλλά όλες οι δουλειές δεν εί-
ναι για όλους τους ανθρώπους, κι' ο Πι-
τσιρικός σφυρίζεται, γίνεται γελοῖος,
χάνει κάθε υπόληψη. Η ζωή του κα-
ταντά μαρτύριο τώρα πιά, και θέλε μ'
δλη του την καρδιά να φύγει, να πάψει
να βάφεται κάθε βράδυ και να ξεφωνί-
ζει, να γυρίζει στην καμαρούλα του και
στα ποιήματά του.

Μά η Ίριμα Μπορέλ τον κρατάει με
διάφορες προτάσεις ας σκλάβο της, κι'
από αναβολή σε αναβολή, περνούν τρεις
και τέσσερις μέρες μέσα στην αθλία αῦ-
τη ζωή. Εύτυχώς, υπάρχει κάπου, εστω
και μακριά, ο Ζάκ, κι' η καρδιά του

ξέρουμε πως είναι καρδιά μητέρας. Ο
Ζάκ θα σώσει πάλι τον Πιτσιρικό από
τὸ βάρατρο, όπου μιὰ κακή συναναстро-
φή τον έχει παρασύρει.

Ένα βράδυ, κατά τις ἑπτὰ, ο Πιτσι-
ρικός είχε τελειώσει τὸ ρόλο του στο
πρώτο ἔργο τοῦ θεάτρου Μονπαρνάς, κι'
ἀνέβηκε στὸ καμαρίνι του. Ἦταν μιὰ
φριχτή τρόπα δίχως παράθυρο, με χα-
μηλὸ ταβάνι, με δυὸ ψάθινες καρέκλες
για ἐπιπλά. Στὸς τοίχους ἦταν κρεμα-
σμένες περούκες, δοχεῖα με κοκκινάδι,
πομπουλα για πουδράρισμα, ἑλα σὲ
ἐλεεινὸ χάλι.

Ἄρχισε νὰ γδύνεται σιγά-σιγά, ἔταν
ἄκουσε ἕνα ἀπὸ τοὺς μηχανικούς τοῦ
θεάτρου νὰ φωνάζει ἀπὸ κάτου:

— Κύριε Δανιήλ, κύριε Δανιήλ!

Βγήκε ἔξω καὶ, σκύβοντας ρώτησε-
ἀπὸ πάνω:

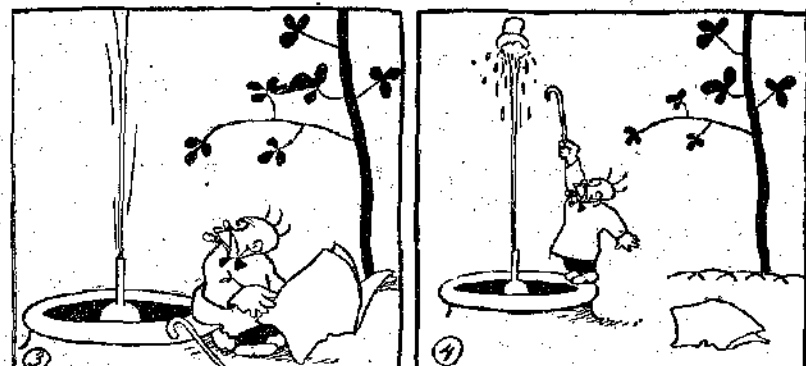
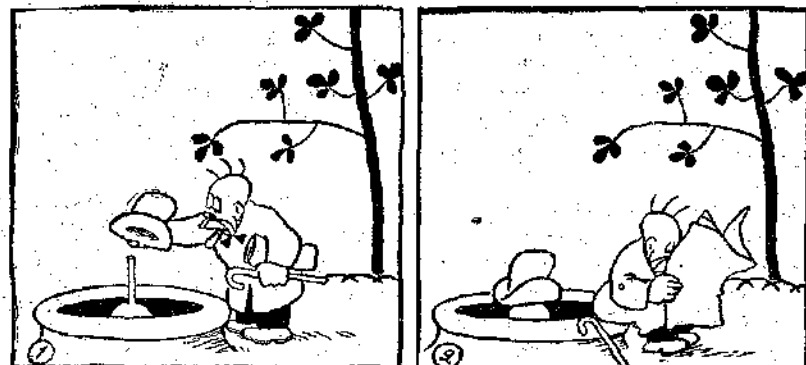
— Τί τρέχει;

Δὲν τοῦδωσαν ἀπάνηση, γι' αὐτὸ κα-
τέθηκε, ἔτσι ὅπως ἦταν, μισογδυτός, πα-
σαλειμμένος με πούδρες καὶ κοκκινάδια,
καὶ με τὴ μεγάλη ξανθεὴ περούκα, ποὺ
ἐπέφετε στὰ μάτια του.

Μόλις κατέθηκε τὴ σκάλα, σκόνταψε
πάνω σὲ κάποιον. Τὸν κοίταξε μιὰ στιγμή.
— Ζάκ! φώναξε ὀπισθοχωρώντας.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΙΝΤΡΕΒΑΝΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Μιὰ ἀστεία ἱστορία, ποὺ δὲν χρειάζεται νὰ τὴν ποῦμε καὶ με λόγια

ΠΡΑΣΙΝΟΙ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΟΙ

Μυθιστόρημα ὑπὸ ANDRÉ BRUYÈRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ Μαργαρίτα, βλέποντας πως ἔχει
προκαλέσει ἕνα τέτοιο ἐνδιαφέρο, πέ-
φτει κάτω κι' ἀρχίζει νὰ σπικταρᾷ σὰν
τὸ φέρι.

Φωνάζει ἢ μᾶλλον οὐρλιάζει, κυλιέ-
ται χάρω, καὶ τότε... Καὶ τότε ὁ θεὸς
Βαρνάβας ποὺ δὲν ἔχει ταραχθεὶ καθό-
λου, τὴ σηκώνει, τὴ βάζει κάτω ἀπὸ
τὴν ἀμασχάλη του σὰ δέμα καὶ τὴν
παίρνει μαζί του.

Ποῦ θὰ τὴν πάη; Ὅλοι τὸν ἀκολου-
θοῦν.

Δὲν πηγαίνει μακριά, στὴν ἀλλή μο-
νάχα, καὶ διευθύνεται κατευθεταν στὴν
τρόμπα τοῦ νεροῦ. Κρατᾷ δυνατὰ τὴν
ἄρρωστη του με τὸ ἕνα χέρι, καὶ με τ'
ἄλλο τρομπάρει ἄθρηνο νερό.

— Θὰ τὴν σκοτώσετε, θὰ τὴν πνίξε-
τε! φωνάζουν ἑξαλλες οἱ ἀδελφές της.

Ὁ θεὸς ὅμως, ἀπαθιάτατος, ἐξακο-
λουθεῖ, καὶ ὦ τοῦ θαύματος: Χάρις στὸ
ἄρροποτο αὐτὸ «ντούς», ἢ ἄρρωστη συ-
νέρχεται.

— Πῶς πᾶς: καλύτερα; ρωτᾷ ὁ θεὸς
μ' ἐνδιαφέρο.

Ἡ Μαργαρίτα βογγᾷ ἀκόμη ἄμεσως
τὸ τρομπάρισμα ξαναρχίζει.

— Στὴ διάθεσή σου, κόρη μου.
— Μοῦ πέρασε, εἶμαι καλά! φωνά-
ζει ἡ ἄρρωστη.

Μολαταῦτα ὁ θεὸς δὲν σταματᾷ α-
μέσως. Θέλει δίχως ἄλλο νὰ ποτελειώ-
σῃ τὴ θαυματουργὴ αὐτὴ θεραπεία. Τέ-
λος τὸ χέρι του ἀφίνει τὴν τρόμπα καὶ
τὸ ντούς σταματᾷ. Καὶ τότε φαίνεται ἡ
Μαργαρίτα, ἢ ἄμοιρη ἢ Μαργαρίτα, με-
ταμορφωμένη σὲ σταγόνα νεροῦ, μου-
σκεμένη ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ νύχια, με
τις κοτσίδες της σὰ σχοινιά τοῦ πηγα-
διοῦ, τὸ πρόσωπό της πλημμυρισμένο ἀ-
πὸ νερό, τὰ φορέματά της νὰ τρέχουν
ποτάμι. Ἦταν σὰν πνιγμένη ποὺ τὴ
βγάλουν ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἀπ' τὴ θά-
λασσα.

Ὅστε ἴχνος ὅμως δὲν ἀπόμεινε ἀπὸ
τὴ νευρική κρίση. Ὅτε φωνές, οὔτε
κλάμματα πιά. Ὁ θεὸς Βαρνάβας, μ' ἔ-
λη του τὴ σοβαρότητα, τὴς πιάνει τὸ
σφυγμὸ της.

— Θαυμάσια, λέει, πυρετὸ δὲν ἔχει,
ὁ σφυγμὸς της εἶναι τακτικώτατος. Δὲ
σὰς τῆλεγα πως τὸ φάρμακό μου εἶναι
θαυματουργό!

Καὶ γυρίζοντας στοὺς θεατές, ποὺ τὸν
κοίταζαν μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα:

— Στὴ διάθεσή σας, παιδιά μου. Ὁ-
ποιος πάσχει ἀπὸ τὰ νεύρα του, νὰ ἔρ-
θῃ σὲ μένα, τὸ θεὸ Βαρνάβα. Θὰ τὸν
γιατρεύω ριζικά σὲ δυὸ λεπτά τῆς ὥρας.

Ἰσπερὸς ὁ σοφὸς γιατρὸς φωνάζει τὴ
Ζωή.

— Πᾶρε ἀμέσως τὴ μικρὴ αὐτὴ ἄρ-

ρωστη. Φόρεσέ της στεγνὰ ἀσπρόρου-
χα καὶ βάλε τὴ στὸ κοβάτι ὡς νὰ στε-
γνώσει ἢ ποδιὰ της. Αὐτὸ θὰ συμπλη-
ρώσῃ τὴ θεραπεία της.

Κι' ἀναλαμβάνοντας πάλι τὰ δασκα-
λικά τοῦ καθήκοντα:

— Ἐμπρός, στὴν τάξη μας, λέει στὰ
παιδιά. Πᾶμε νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ
μάθημά μας.

Ὅλο τὸ στρατεύμα τὸν ἀκολουθεῖ δα-
μασιμένο. Ὅτε «τοῖκ» δὲν ἀκούγεται πιά
στὴν τάξη. Ὅλοι εἶναι φρόνιμοι, ὑπάκοοι.

Τὸ μεσημέρι
στὸ τραπέζι ἐμ-
φανίζεται πάλι ἡ
Μαργαρίτα. Φρέ-
σκη, ζωηρή, εὐ-
θυμη, με στεγνὴ
ποδιά. Ὅυτε ἴχνος
κρίσης. Ἡ θεία
της εἶναι θαυμα-
σία καὶ τὸ κέφι
της ἐπίσης.

Καὶ νὰ πῶς ὁ
θεὸς Βαρνάβας,
χωρὶς γάγγι σπου-
δάσει τὴν ἱατρική,
γιὰ τρεφε μιὰ γὰ
πάντα τὴν ἀνι-
ψιά του ἀπὸ μιὰ
φοβερὴ ἀρρώ-
στεια. Δὲν πρέ-
πει νὰ παραλεί-
ψουμε ν' ἀναφέρουμε, ὅτι ποτὲ πιά ἢ
μικρὴ ἄρρωστη δὲν ξανάπαθε νευρική
κρίση σὰν κι' ἐκεῖνες ποὺ τρόμαζαν τό-
σο πολὺ τὴ μαμμὰ της. Γιατὶ στὰ πρῶ-
τα συμπτώματα, ἔφτανε νὰ κουνήσουν
λίγο τὸ χερούλι τῆς τρόμπας, τὶ λέω!
Ἄρκοῦσε νὰ τὴν ἀναφέρουν. Ὁ θεὸς
Βαρνάβας δὲν εἶχε παρὰ νὰ πῇ:

— Αἰσθάνεσαι καλά τὰ νεύρα σου,
Μαργαρίτα;

Γιὰ νὰ παντήσῃ παρευθὺς ἢ ἀνιψιά του:

— Εἶμαι καλά, εἶμαι καλά.

Κι' ὄχι μόνον αὐτὴ ἔγινε καλά, ἀλ-
λά κι' οἱ ἀδελφές της, γιὰ τίς ὁποῖες ὀ-
πήρχε φόβος μὴν κολλήσουν, δὲν ἔδει-
ξαν ποτὲ τοὺς τὸ παραμικρὸ σύμπτωμα
«νεύρων».

Δίχως ἄλλο, ὁ θεὸς Βαρνάβας ἦταν
ὁ μοναδικὸς γιατρὸς γιὰ τὴν θεραπεία
τῶν νευρικῶν νοσημάτων. Στὴν ἄρρωστή
του δὲν ἀπέμεινε πιά παρὰ μιὰ βαθειὰ
ἀντιπάθεια γιὰ τίς τρόμπες, τίς βρῦσες
κι' ἐν γένει ὅτι υπενθύμιζε τὴν θαυμα-
τουργὴν θεραπεία της. Τὸ κακὸ ὅμως κό-
πηκε στὴ ρίζα του.

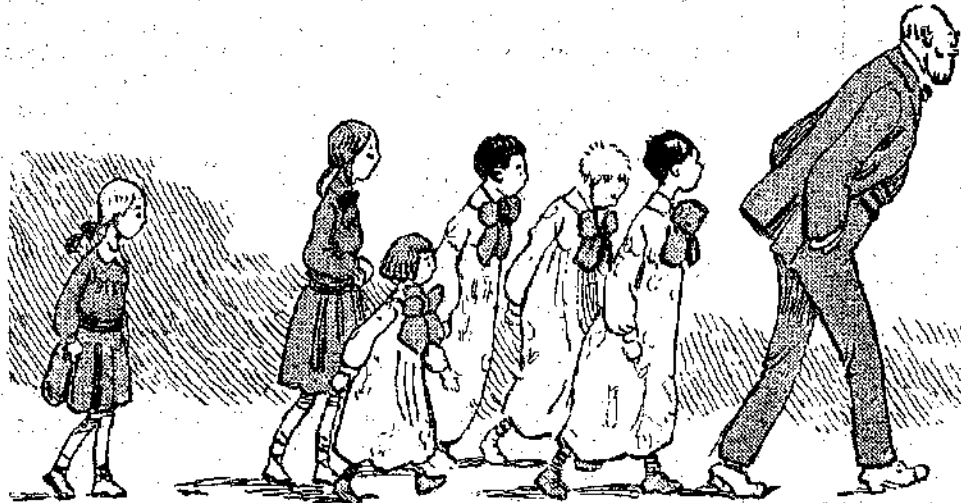
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Μιὰ ἐβδομάδα πέρασε ἔτσι ἀπὸ τότε
ποὺ μὴνιξε ὁ ἐφαρμογὴ τὸ νέο σύστη-
μα. Φαντάζεσθε με τί ἀνυπομονησιὰ πε-
ρίμεναν τὰ παιδιά τὴν Κυριακὴ, καὶ με
τί χαρὰ τὴν ὑποδέχθηκαν καὶ μπόρεσαν
νὰ παίξουν ἐλεύθερα, χωρὶς νὰ διακό-
πη τὰ παιχνίδια τοὺς κάθε ὥρα τὸ ἐνο-

χλητικὸ ἐκεῖνο κουδούνι τοῦ μαθήματος.
Ὁ παπὰς συγχάρηκε τοὺς μικροὺς του
φίλους, γιὰ τὴ μεταμόρφωσή τους.

— Θὰ ἰδῆτε σὲ λίγο, τοὺς εἶπε, ὅτι
τὰ φρόνιμα παιδιά εἶναι πολὺ πιδ εὐτυ-
χιμένα ἀπὸ τ' ἄταχτα.

Παρ' ὅλη αὐτὴ τὴν καλὴ προφητεία
τοῦ παπᾶ, φάνηκε πολὺ σκληρὸ στὰ παι-
διά νὰ ξαναμποῦν, τὴ Δευτέρα τὸ πρῶτ,
στὸ ζυγὸ τοῦ θεῖου Βαρνάβα. Ἦταν τό-
σο ὠραία ἔξω!... Κι' οἱ κερασίδες εἶχαν
τόσο ὠραία κεράσια! Μὲ βαθεῖς ἀνα-

«Ὅλο τὸ στρατεύμα τὸν ἀκολουθεῖ δαμασιμένο». (Σελ. 571, στ. α΄)

στεναγμοὺς ἀνοιζαν τὰ παιδιά τὰ βιβλία
τους.

Τὸ πρῶτ ἐκεῖνο, καθόταν ἡ θεὰ Ἄ-
γλατα στὴν ἔδρα τοῦ ἑαδελφου της, ποὺ
εἶχε πᾶει σ' ἕνα γειτονικὸ κτήμα του,
νὰ ἐπιστατήσῃ τὸν θερισμὸ. Κατὰ τὴν
ἀπουσία του, ἡ τάξη δὲν διακρίθηκε ὄ-
υτε γιὰ τίς γνώσεις της, οὔτε γιὰ τὴ φρο-

«Τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὸ κῶδι...»

νιμάδα της. Τὰ παιδιά δίχως ἄλλο πί-
στευαν πως ἡ θεὰ θὰ ἦταν λιγότερο αὐ-
στηρή ἀπὸ τὸ θεῖο. Δὲν μελέτησαν τὰ
βραδινὰ μαθήματά τους, ἔβαζαν μπρο-
στὰ τους τοὺς χάρτες τους κι' ἀπὸ πί-
σω κρυφοκλιούσαν, κι' ὁ κῆρ-Πετράκης
ζωγράφισε ἕνα θαυμάσιο παρακλιόζη,
ἀντὶ γιὰ τὸ χάρτη τῆς Γαλλίας ποὺ τοῦ
ζήτησαν νὰ κάνῃ.

Γιὰ δυστυχία του ὅμως, ἡ θεὰ Ἄ-
γλατα τὸν παρατήρησε πίσω ἀπ' τὰ
γυαλιὰ της καὶ, παρ' ὅλο ποὺ ἔκανε πῶς

ἐπλεκε, παρακο-
λουθοῦσε όλες του
τις κινήσεις: Ἔ-
τσι τὴν ὥρα ποὺ
ὁ μεγαλοφυὴς ζω-
γράφος θέλησε νὰ
δείξῃ τὸ ἀριστοῦρ-
γημά του στοὺς
γειτονές του, ἔν-
νοωσε ἕνα σκλη-
ρὸ χέρι νὰ τὸν
ἄρπάξῃ. Τ' αῦ-
τιά του τραβήχ-
τηκαν χωρὶς καμ-
μιὰν ἀδρότητα κι'
ὁ πόνος τὸν ἔκα-
νε νὰ καταλάβῃ
ὅτι αὐτοῦ τοῦ εἶ-
δους ἢ καλλιτε-
χνία, σὲ τέτοιες
ἀκατάλληλες ὡ-

ρες, δὲν ἦταν τοῦ γούστου τῆς θείας του.

Κατὰ τὸ γεῦμα μόνον ἡ παρουσία τοῦ
θεοῦ Βαρνάβα τὸν ἔκανε νὰ κάτῃ φρό-
νιμος. Ἔφυγε βράζοντας ἀπὸ τὸ κακὸ
τοῦ, κι' ἀγγίψε ἀκόμη περισσότερο ὁ-
τιαν ὁ θεὸς Βαρνάβας τοῦ ἐδήλωσε ὅτι,
γιὰ τιμωρία τῆς ἀταξίας του, δὲν θὰ ἔ-
τρωγε φρούτο, καὶ τοῦ ἐσύστησε νὰ εἶ-
ναι πιδ φρόνιμος τὸ ἀπόγεμα, γιὰτὶ
ἄλλοιως θὰ εἶχε νὰ κάνῃ μαζί του.

Ἰσπερὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ θεὸς
Βαρνάβας ξαναγύρισε στὰ χωράφια του
καὶ ἡ θεὰ Ἄγλατα ἔμεινε μόνη με τὰ
παιδιά. Τὰ ἔστειλε νὰ παίξουν ὡς τίς
δυὸ στὴν ἀλλή, ἀλλὰ προτοῦ ἀκόμη χτυ-
πήσῃ τὸ κουδούνι, ὁ Πετράκης ἐδήλωσε
στοὺς φίλους του πως εἶχε ἀμετάκλητη
ἀπόφαση νὰ μὴν παρουσιασθῇ στὸ μάθη-
μα. Μάταια προσπάθησαν νὰ τοῦ υπεν-
θυμίσουν τίς μεγάλες ὑποσχέσεις ποὺ
εἶχε δώσει μαζί με τοὺς ἄλλους μάτσια
τοῦ μίλησαν γιὰ τὴ φοβερὴ τιμωρία
ποὺ θὰ τοῦ ἔβαζαν ὕστερα. Ἐκούναγε
πεισματάρικα τὸ κεφάλι του καὶ, ὅταν
ἤρθε ἡ ὥρα γιὰ τὸ μάθημα, κρύφθηκε
μέσα σ' ἕνα χαντάκι.

Ὁ Σουλπίκιος, ποὺ ἤρθε νὰ πάρῃ τὰ
παιδιά, δὲν παρατήρησε τὴν ἀπουσία του.
Ἡ θεὰ Ἄγλατα ὅμως τὴν ἀντέληφθη
ἀμέσως καὶ ρώτησε τοὺς ἄλλους τί εἶχε
γίνει ὁ ἄταχος ἀνιψός της.

Ὅλοι ἔσκυψαν τὰ κεφάλια τους, μὴ
τολμώντας ν' ἀπαντήσουν: ἡ θεὰ ὅμως

κατάλαβε. — Πολύ καλά, είπε, θα είδη.
Κι' έπειτα, χωρίς άλλα σχόλια, άρχισε το μάθημα. Στην αρχή, το πράγμα πήγαινε άρκετά καλά. Ο Παύλος, ο Γιαννάκης κι' η Μαγδαλινή έγραφαν έκθεση. Η Μαργαρίτα, η Ελενίτσα κι' ο Ζοζός παιδεύονταν να γεμίσουν τα τετράδιά τους με καλλιγραφία. Η θεία Άγλαία έπλεξε και τους έπιστατούσε.

Σε λίγη ώρα όμως η θεία άπροσώθηκε τελείως στοπλέξιμό της, που είχε μια δύσκολη βελονιά σ' εκείνο το σημείο.
(Άκολουθεί)

ΓΕΟΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΕΝΑΣ φίλος μου, που παρακολουθεί τη «Διάπλαση», γιατί τον ενδιαφέρει η διαπαιδαγώγησή της νεολαίας, — είναι κι' εκπαιδευτικός, — διάβασε την Έπιστολή μου για το Συνέδριο της Ειρήνης και θυμήθηκε πως κι' άλλοτε έγραφα για το ίδιο θέμα, αλλά με πνεύμα διαφορετικό. Τότε δηλαδή έλεγα ότι τόνειρο μιας παντοτεινής παγκόσμιας ειρήνης μπορούσε να πραγματοποιηθώ, και μάθαινα τα παιδιά να χουν κι' αυτή την αίσιοδοξία για το μέλλον, ένν τώρα τους δείχνω ότι τόνειρο είναι άπραγματοποίητο, γιατί ο πόλεμος είναι στη φύση του ανθρώπου.

— Και νομίζω πως ήταν καλύτερα τότε, μου είπε ο φίλος μου, τα παιδιά πρέπει να είναι αίσιοδοξα για όλα. Έμεις που τα οδηγούμε και τα διδάσκουμε, πρέπει να παραμερίζουμε κάθε μας άπαισιοδοξία.

Σκέφτηκα ύστερα άπάνω σ' αυτό το λόγο. Και πρώτα-πρώτα προσπάθησα να θυμηθώ : Γιατί άλλοτε είπα στα παιδιά ότι τόνειρο της Ειρήνης είναι πραγματοποιήσιμο, και τώρα τους λέω το έναντιο ; .. Άπλούστατα, γιατί έτσι ένόμισα τότε, αυτή την ιδέα είχα. Άλλά μεσολάβησαν, φαινόταν, μερικά πράγματα που μ' έκαμαν να την αλλάξω. Και στα παιδιά θέλω να λέω πάντα εκείνο που φρονώ. Δεν μπορεί ο άνθρωπος να φρονή το ίδιο αιώνια! Ούτε το ζήτημα αυτό είναι το μόνο, για το έποιο, με τον καιρό, άλλαξα ιδέα. Και για πόσα άλλα! Μια φορά, παραδείγματος χάριν, ήμουν σοσιαλιστής, σχεδόν μπολεβίτικος. Και σε κάθε ευκαιρία που παρουσιάζονταν, μ' αυτό το πνεύμα μιλούσα στα παιδιά. Άλλά με τον καιρό, είδα ότι και τόνειρο της ισότητος των ανθρώπων ενν' επίσης χιμαϊρικό, άπραγματοποίητο, έριξε πολύ νερό στο κρασί μου, και τώρα, όταν παρουσιάζεται καιμιά φορά η ευκαιρία, προτρέπω τα παιδιά να μ' ην παρασύρουνται άπ' τα μεγάλα λόγια.

Τη στιγμή λοιπόν που εγώ δεν πιστεύω για ούτε στην ιδανική, την άγγελική πολιτεία του μέλλοντος, ούτε στην παγκόσμια παντοτεινή Ειρήνη, πρέπει να λέω στα παιδιά τα έναντία, άπό φόβο μ' ην το κάμω... άπαισιόδοξα; Δεν μου φαίνεται... Θα προτιμούσα να μ' ην τους μιλήω καθόλου, όταν δεν θα μπορούσα να τους λέω για όλα τα πράγματα την αλήθεια, η τουλάχιστο εκείνο που νομίζω εγώ αλήθινό. Έπειτα, φρονώ ότι καιμιά αλήθεια δεν θα κάνει τον άνθρωπο άπαισιόδοξο. Γιατί το κάτω κάτω, τί θα πει αλήθεια; Εκείνο που είναι σύμφωνο με τη φύση, εκείνο που έκαμε ο Θεός. Άλλά ο Θεός έκαμε τον άνθρωπο να είναι αίσιοδοξος. Άπόδειξη ότι οι πιο αίσιοδοξοί είναι οι άνθρωποι που ζουν κατά φύση, — οι άγρότες, οι άπλοϊκοί και τα παιδιά. Πως μπορεί λοιπόν να προέλθει άπαισιοδοξία από μιάν αλήθεια, που είναι νόμος του Θεού;

Άς έπαισιόδοξουμε τώρα την αρχή στο ζήτημά μας : Άν ο Πόλεμος ενν' ένας νόμος του Θεού, — αν θελαδη η ανθρωπότη, όπως σ' ελεγα την άλλη φορά, δεν μπορεί να ζήσει χωρίς πόλεμο, — γιατί πρέπει να μάς κάνει άπαισιόδοξους η γνώση αυτής της αλήθειας; Είναι σά να μούλεγαν : Μ' ην π' ης ποτέ στα παιδιά, ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει χωρίς να φάη, ότι τα ζώϊκά είδη τρέφονται το έν' από τ' άλλο, κι' ότι το μεγάλο φάρι τρέφει το μικρό. Άφινέτα καλύτερα να πιστεύουν ότι άνθρωποι και ζώα τρέφονε για γούστο, για διασκέδαση, κι' ότι, σε μιάν ανάγκη, θα μπορούσαν να τραπευθουν και με άέρα. — Άλλά εγώ θάπαντούσα : Άς πάη στο καλό μια αίσιοδοξία που θα τραπεύον με τέτοια φέμματα ! Έπειτα, είναι καιμιά ανάγκη να τα λέμε : Έγινε ποτέ κανένας άπαισιόδοξος, επειδή έμαθε ότι κανένας δεν ζή με άέρα κι' ότι άνθρωποι και ζώα βρίσκονται σ' έναν αιώνιο πόλεμο για την τροφή τους και για όλα ; .. Έτσι δεν θα είδη κανείς μαύρο τον κόσμο ούτε αν μάθη ότι και μεταξύ τους οι άνθρωποι θα πολεμουν πάντα, κι' ότι οι πόλεμοι θα διαδέχονται ο ένας τον άλλον όπως και τα συνέδρια της Ειρήνης.

Η άπαισιοδοξία δεν είναι παρά μια άρρωστεια, που έφειλεται σε άλλα αίτια παρά στη γνώση της αλήθειας. Ο γερός, ο υγιής, ο φυσιολογικός άνθρωπος δέχεται, άγαπηά τον κόσμο όπως είναι, όπως τον έκαμε ο Θεός, και δεν βρίσκει τη χαρά του και την ευτυχία του παρά σ' αυτόν τον άγώνα, που είναι νόμος φυσικός. Θέλει να γονίξεται και να νική. Κι' όταν νικείται άκόμα, δεν άπελπίζεται, παρά συναθροίζεται υς δυνάμεις του κι' εξακολουθεί. Μόνο ο άρρωστος μπορεί να σταυρώση τα χέρια του λέγοντας : Δεν κάνω τίποτα ! Ο κόσμος είναι άσχημα πλασμένος ! Οι πό-

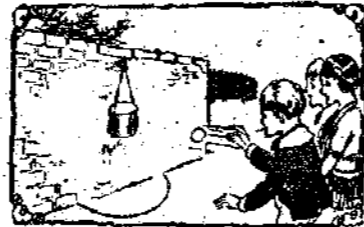
λεμοι δεν θα πάφουν, η άπόλυτη ισότη δεν θάρθει ποτέ ! Έπρεπε να ναι αλλοιώτικος ο κόσμος ! Και μόνο αυτός γίνεται δυστυχισμένος, γιατί έτσι η ητα του στον άγώνα της ζωής είναι όριστική.

Άπαισιοδοξία ! Ναι, και μένα μάρεσει η αίσιοδοξία. Άλλά όχι, όταν σπηρίζεται στο φέμμα, στο γέλασμα, στην άπάτη στην άσταπάτη. Μ' άρεσει μόνο όταν έχη βίαση την αλήθεια. Και τότε ίσα-ίσα είναι δυνατότερη, μεγαλύτερη, θραύτοτερη. Άλλο όνειρο, κι' άλλο χιμαϊρα και οδοπία. Άλίμονο αν, για ναμαστε χαρομένονοι, άπερπε να χουμε την πεποίθηση ότι δεν θα ξαναγίγη πια πόλεμος, η ότι η Ρωσία, όπου έγκαθηρόθηκε ο μπολεβίτικισμός, είναι η πιο ευτυχισμένη χώρα του κόσμου ! Φέμματα, παιδιά μου, και τα δυό. Και πόλεμος θα ξαναγίγη, — άργά, γρήγορα, άδιάφορα, — κι' η Ρωσία, για να πιστέψη τους όνειροπόλους της, δυστυχεί σήμερα όσο ποτέ. Άλλά τί σημαίνει ; Και με πόλεμο και με ειρήνη, η ζωή είναι γλυκαία κι' ωραία. Και με Ρωσία και χωρίς Ρωσία, ο κόσμος είναι καλός σαν έργο του Θεού. Η αίσιοδοξία του γερού ανθρώπου δεν μπορεί να έπιπρεάζεται από τη γνώση αυτού του κόσμου...
Σ' ες άσπάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

«Κάν-μπόλλ»

Παίρνετε ένα παλιό τενεκεδένιο δοχείο, βαθύ και στρογγυλό, το δένετε μ' ένα σπάγιο (έπως βλέπετε στην εικόνα) και το κρεμάτε από ένα καρφι στον τοίχο του κήπου σε μέτριο ύψος. Έπειτα χαράζετε στο έδαφος ένα ήμικύκλιο, ακριβώς κάτω άπ' το κουτί.

Στο παιγνίδι τώρα : Κάθε παίκτης με τη σειρά του ρίχνει από μια όρισμένη άπόσταση (4—5 μέτρα περίπου) τη μπάλλα προς το δοχείο. Άν αυτή πέσει μέσα, ο παίκτης κερδίζει δέκα πόντους. Άν πέσει στο ήμικύκλιο, κερδίζει πέντε. Άν πέσει έξω, δεν κερδίζει τίποτα. Άν όμως η μπάλλα κτυπήσει στον τοίχο πριν πέσει στο δοχείο, ο παίκτης χάνει δέκα πόντους, και πέντε, αν η μπάλλα, κτυπώντας πρώτα στον τοίχο, πέσει στο ήμικύκλιο. Ο πρώτος παίκτης που θα φθάσει τους πενήντα πόντους, κερδίζει το παιγνίδι.

ΠΙΚΜΑΝ

* Can—δοχείο τενεκεδένιο (Άγγλ.).

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Σ Α Τ Υ Ρ Α (*)

A—Με δίχως δούλους, δε μου λές Πως γίνεται να ζούμε ; Δουλεύεις να κάνουμε πολλές Οι γέροι δεν μπορούμε...
B—Τα προτινά τα θαύματα Πάλι θα ξαναρχίσουν Και ταψυχα τα πράγματα Θα σε άηρητήσουν.
A—Τι θές να πη ;
B—Θα περπατούν

T' άψυχα σαν προστάσεις, Θάρχουνται να σ' άπρητούν Όποταν τα φανάζεις...
<Τραπέζι, στρώσου μονομας !> Θα λές, κι' αυτό θα στροφένται. «Ζόμη» θα λές, «κάμε ψωμιά» Κι' η ζύμη θα ζυμώνεται. Θα λές, «σκαμνί, χόσε κρασί» «Ποτήρι, τρέχα πλόςου», «Ψωμί, άνέβα πιά και σύ» «Φαγι, στο πιάτο χούσου» «Ψάρι, για έλα !» — Δεν μπορώ, Δεν ψήθηκα άκόμα».
«Ψήσου λοιπόν και καρτερώ Μ' όρθάνοικο το στόμα !»
Άγνωστη

(*) Είναι άρχαία ατύρια σε νεότερους στίχους.

ΠΑΙΜΕ ΓΙ' ΑΧΛΑΔΙΑ :

Η ήμερα δεν ήταν άσχημη. Μερικά σύννεφα παίζανε γύρω από τον ήλιο, και με τα κινήματά τους έλεγες πως τον κορόιδευαν κι' έκείνος από το θυμό του κοκκίνιζε σαν καμένο σίδερο.

Ο πατέρας μου είχε φύγει, κι' εγώ προσκαθούσα να ξεφύγω της μάνας μου για να πεταχτώ έξω. Είχα άκούσει το σφύριγμα των φίλων μου. «Άκου δώ, μου είπε η μάνα μου, σά να σε βλέπω να θέλεις να πάης δρόμο ! Προσέξε, κατιμένα, να μ' ην το κουνήσης άπ' το σπίτι, γιατί αλίμονο σου ! Είναι η άρα να διαβάσης» πήγαινε στο γραφείο σου. Έγώ διαμαρτυρήθηκα πως δεν είχα σκοπό να πάω έξω και πως άνοιστα την πόρτα μόνο για να δω ποιός σφύριζε. Απιτημένος γιατί άπέτυχε το στρατήγημά μου, πήγα και κλεισθήκα στο γραφείο μου. Εκεί που σκεφτόμουν τί να κάμω, άκουσα ξανά το σφύριγμα : άμέσως σηκώθηκα, πήρα το καπέλο μου και, μ' ένα κήδημα, βρέθηκα έξω.

Στη γωνία του δρόμου, κάτω από τη μεγάλη μας μουριά, κάθονταν τρία παιδιά : ο Ντίνος, ο μεγαλύτερος, ο Τάκης κι' ο Νίκος. «Έλα λοιπόν ! μου φώναξε ο Ντίνος. — Σε περιμέναμε τόσο ώρα ! πρόσθεσε ο Νίκος με τη βραχνιασμένη του φωνή. Άφού τους τα διηγήθηκα όλα ο Ντίνος με ρώτησε αν θέλω να πάω μαζί τους γι' αχλάδια στο κερβόλι του γέρο-Θωμά. — Καλά, τους είπα, άλλ' αν μ' ης πιάση, τί θα κάνουμε ;

«Έλα, φοβητσιάρη, μούπε ο Ντίνος» δεν έβρεξες πο; κάθε πρωί πηγαίνει και πίνει κανένα ποτηράκι στο κ'υρ-Νικόλα το μαγεμένο ; .. Μπρός, άς πηγαίνουμε.
Σεκινήσαμε όλοι με βήμα γλήγορο σ' έ λίγο φθάσαμε. Κάτω από την αχλαδιά ήταν ένα παιδί και μ' ένα μεγάλο καλάμι έριχνε τ' αχλάδια.
— Την πάθαμε ! είπε θυμωμένα ο Ντίνος.
— Καλέ σό, τούπε ο Νίκος, δεν τον γνωρίζεις ; είναι ο Άλέξης, ο γιός του μάγου του κ'υρ-Νικόλα.
«Ο κακόμοιος δεν μάς είχε δει και, μόλις άκουσε τα πατήματά μας, έφυγε τρέχοντας χωρίς να γυρίσει πίσω να κοιτάξη.
«Άλέξη ! εγώ είμαι, ο Ντίνος... γιατί φεύγεις ;
— Ούφ ! νόμισα πως ήταν ο φίλακας και φοβήθηκα, μάς έκε, και συγχρόνως σκούπιζε με το μανίκι του τον ιδρώτα του προσώπου του.
Κατόπι έσκυψε για να ξαναπάρη το καλάμι. Ο Ντίνος, επειδή ήταν ψηλότερος άπ' όλους μας, έπιασε ένα κλαρι γεμάτο από χρυσά-χρυσά αχλάδια και το τίναξε : εγώ, ο Νίκος κι' ο Τάκης μαζεψαμε τα πιο μεγάλα, κι' άλλα τρώγαμε, άλλα κούβαμε στις μπλούζες μας.
Σαφηνά, ο Ντίνος άφισε μια φωνή :

«Ο φύλακας !
Κι' έτραξε όσο μπορούσε πιο γρήγορα. Έμεις τότε πετάξαμε όσα αχλάδια είχαμε κρυμένα για να τρέξουμε πιο γρήγορα. Ένας δόλοκληρος αιώνας μ' ην φάνηκε πως πέρασε ως να φθάσω στο σπίτι μας. Κακή μου τύχη, να κι' ο πατέρας μου στη γωνιά του δρόμου !
— Γιατί τρέχεις έτσι μέσ' στο δρόμο ; μου φώναξε μόλις με είδες.
Έγώ τα έχασα, η γλώσσα μου δέθηκε, δεν ήξερα τί να του πώ κι' άρχισα να κλαίω. Όλοι οι άλλοι σταμάτησαν γύρω μου.
— Τι έχεις ; με ρώτησε κάλι μ' άσπρησότητα.
— Νά, ο Ντίνος φταίει... εγώ δεν έκαμα τίποτα... μόνο... μάζεψα.
Και γύρισα τα κλαμένα μου μάτια προς το Ντίνιο. Αυτός τότε κατάλαβε το σφάλμα του και, παρακαλώντας τον πατέρα μου να μ' ην συχώρηση, του τα διηγήθηκε όλα.
Ο πατέρας μου βραβε τα γέλια.
— Όποτε λοιπόν σ' ες κυνήγησε ο φύλακας ; Χά, χά, χά !... πως έγινε αυτό, άφού ο φύλακας ήταν μαζί μου ;
«Όλοι κοιτάξαμε μ' άπορία το Ντίνιο, κι' εκείνος έφυγε τρέχοντας για το σπίτι του. Άγαγε είχε γελαστεί κι' ο ίδιος η μάς έκανε φάρσα ; Ο πατέρας μου

μ' έπιασε άπ' τ' ατί και μ' οδήγησε στο σπίτι μας. Η μάνα μου ήταν στο περιβόλι.
— Μιά, έξω ήταν ; είπε θυμωμένα. Τώρα θα το δειώ γό.
«Όχι, άφησε τον, είπε ο πατέρας μου. Τιμαρτήθηκε άρκετά. Πέρασε μια τρομάρα...
Ριγολέττος

Σ' ΕΝΑ ΛΕΥΚΩΜΑ

Γράφω δυό στίχους και για σέ, μικρή ξανθά μου φίλη, π' άνθοδν στο προσώπια σου τα ρόδα του Άπριλη.

Τά κασιανά ματάκια σου πούχουν περίσσια χάρη, άστέρια είναι δλόφωτα άτίμητο ζευγάρι.

Κι' έχεις και άλλες όμορφες και έχεις κάλλη όμοια, όσα καιμιά δεν ήμπορεί να περιγράψει γλώσσα.

Μά εγώ δεν σ' αγαπώ γι' αυτά. Τά χρόνια σαν περάσουν, τά ρόδινα χειλάκια σου θάσπρησουν, θα γεράσουν.

Τά δλόξανθα μαλλάκια σου, σαν θα διαβούν τα χρόνια, θάσπρησουν με των γερατειών τ' άλυσινα, τ' άσπρα χόνια.

Δεν σ' αγαπώ λοιπόν γι' αυτά το κάλλη που διαβαίνουν, μά για τα κάλλη της ψυχής : αυτά μονάχα μένουν !
Δικηγόρινα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Μια φορά, ένας γιατρός κι' ένας δικηγόρος έβραλαν στοίχημα ποια του επάγγελμα είναι πιο άρχαιο. Ο δικηγόρος επέμενε, ότι έχει σοβαρό επήξισημα για να ποδοδείη ότι το επάγγελμα του ήταν τόσο άρχαιο, όσο άρχαίος είναι κι' ο κόσμος. Ο γιατρός άρχισε να νηνησχη. Δέχθηκε όμως το στοίχημα και μπροστά σε δυό μαρτυρές προσκάλεσε το δικηγόρο να ποδοδείη τον ισχυρισμό του. Ο δικηγόρος, με πεποίθηση ότι έχει κερδισμένη την υπόθεση, άρχισε να ρωτά :

— Κύριοι, όταν ο Θεός άποφάσισε να διώξη τους πρωτοπλάστους από τον Παράδεισο, τί πράξη έκαμε ;
«Έξωση ! άπάντησαν οι μαρτυρές.
— Άρα, φωνάζει ο δικηγόρος, ο Θεός έκαμε πράξη νομική !
Ο γιατρός χαμογέλασε.
— Παρντόν, λέει στο δικηγόρο, άφού έβρεξε τόσο καλά την Ιερά Ιστορία, δε μου λές, πριν άκόμη σκεφθώ ο Θεός την έξωση των πρωτοπλάστων, πως εδημιούργησε την Εδα ;
— Έκοφα μια πλευρά του Άδάμ και την έκαμε.
— Άρα, λέγει χαμογελώντας ο γιατρός, η πρώτη πράξη του Θεού ήταν... μια έγχείρηση. Περνιτόν σε σάς ποδμε, ότι ο δικηγόρος έλασε το στοίχημα.
Πεπερωμένος

ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΥ

Κάποιος φιλάργυρος έγραψε στη διαθήκη του : «Κληροδοτώ στον έπρηστη, που θα μου κλείσει τα μάτια όταν πεθάνω, 1200 φράγκα εισόδημα και το σπίτι όπου θα πεθάνω». Την άλλη κολοισία περιουσία του τη μοίρασε στους άνεπιούς του και στην κόρη του.

Όταν πέθανε, πράγματι ο έπρηστης του έκλεισε τα μάτια. Μετά όκτώ μέρες άνοιξαν τη διαθήκη και ο δικαστικός υπάλληλος τη διάβαξε δυνατά. Όταν έφθασε στις λέξεις «ποιος μου κλείση τα μάτια κτλ.» οι κληρονόμοι φώναξαν γεμάτοι χαρά :

— Η δωρεά είναι κατά το μωσό άκυρη !
— Γιατί, κύριοι ; ρώτησε ο έπρηστης.
— Διότι, φίλε μας, ο θεός μας ήταν μονοφθαλμος. Έπομένως δεν του έκλεισε παρδ μόνο το ένα του μάτι.
Φλόρης Οδράνης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο καθηγητής. — Γιατί δάγκασε ο Άδάμ το μήλο, Τάκη ;
Ο Τάκης. — Γιατί δεν είχαν βγει άκόμη τα μαχαίρια, κύριε !
Άθανάσιος Διάκος

Η Ισμήνη άνακαίρισε το γάλα της μ' ένα μαχαίρι. Κι' ο Γιαννάκης της φωνάζει :
— Μ' ην άνακατώνεις το γάλα σου με μαχαίρι, γιατί θα κόψη !
Μυσοσπίς

— Ήρεεις, Γιωργάκη, να π' ης στα γραφεία της Διαπλάσεως ;
— Ήρω. Πέρασα μια μέρα κι' έβραλα σημάδι : δυό ανθρώπους που κουβένταζαν άπέσω.
Μικρός Καλλιτέχνης

Ο μπαμπάς πιάνει τον Τοτό να πίνει κρασί.
— Δεν ντρέπεσαι ! τοό λέει. Με είδες ποτε έμένα στην ηλικία σου να πίνω κρασί ;
Κι' ο Τοτός βάζει τα γέλια :
— Μπαμπά ! έκαμες... Παιδικό Πνεύμα ! Πως μπορούσα να σε ιδώ εγώ στην ηλικία μου ;
Τρομερός

Καθηγητής. — Τί διαφορά ήπάχει μεταξύ κερανού και ήλεκτρικού φωτός ;
Μαθητής. — Το ήλεκτρικό το πληρώνουμε, ένθ ο κερανούς έρχεται δωρεάν.

Γεώργιος Άβέρωφ
Ο Τοτός σ' ένα σπιτογράφο :
— Σ' ες παρακαλώ, κύριε, μου κάνετε την άβτοπροσωπογραφία μου ;
Μαργαρίτα του Άγροού

Το πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι η έγκαιρος άναένσσις της συνδρομής του.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ 1928-29

[Γ' Ιδς «Διαπλάσις» τής 28 'Ιουλίου 1928, φυλλ. 35, σελ. 290.]

ΚΑΤΑ πρόταξη του φίλου μου **Κουτορνίθι**, που έγινε δεκτή μ' ένθουσιασμό, ιδρύθησαν πέρου το «ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ» είν έσρασιμόσ και πρὸς ανάμνηση τής Πεντηκονταετηρίδας μου. Θά γίνεται κάθε δυο χρόνια, με πάντε διάφορα 'Αγωνίσματα. Οι άγωνιστές θά διακρίνονται σε δυο Τάξεις, κατά την ηλικία τους, κι από κάθε Τάξη χωριστά θ' ανακηρύσσεται ένας Νικητής, εκείνος που θάξη τὸ περισσότερα και μεγαλύτερα Βραβεία.

Γιὰ τὸ πρῶτο Πένταθλο, που προκηρύχθηκε στὸ 35ο φυλλάδιο τοῦ 1928, δόθηκαν τὸ ἔξής 'Αγωνίσματα: Α' Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων Β' Σύνθεσις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων Γ' Σύνθεσις Ποιήματος Δ' Λεωκαὶ Λέξεις καὶ Ε' Κρυπτογραφικόν. Ἡ πρώτη προδημία ἦταν μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου. Ἐπειτα, κατ' αἴτηση πολλῶν που δὲν πρόφθαναν ν' ἀπαντήσουν, παρατάθηκε ὡς τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ἐπειδὴ ὁμως, κατὰ λάθος, οἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου 35, που ἀποτελοῦσαν τὸ θέμα τοῦ Β' Ἀγωνίσματος, δημοσιεύθηκαν κατὰ λάθος στὸ 400 φυλλάδιον τῆς 10 Νοεμβρίου, ἡ προδημία περιορίσθηκε ὡς αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Ἐτσι στὸ Πένταθλο τοῦ 1928-29 διαγωνίζονται μόνο ὅσοι ἔστειλαν τῆς ἀπαντήσεις τους ὡς τῆς 10 Νοεμβρίου.

Εἶναι ὅλοι-ὄλοι πενηταδυό. 26 στὴ Μεγάλῃ Τάξῃ, κ' ἀκριβῶς ἄλλοι τόσοι — τί περίεργη σύμπτωση! — στὴ Μικρῇ. Θά δημοσιευθῶν ἔξω χωριστὰ τ' Ἀποτελέσματα καθενὸς ἀπὸ τὰ πέντε Ἀγωνίσματα, καὶ κατόπι τὰ Γενικά Ἀποτελέσματα τοῦ Πεντάθλου κ' ἡ ἀνακήρυξη τῶν Νικητῶν.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΟΣ

Λύσεις τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 35ου φυλλαδίου 1928.
 Εἶχε διαλέξει ἐπιτηδες πολὺ ὄρατες κ' ἀρκετὰ δυσκολες Ἀσκήσεις. Κανένας σχεδὸν δὲν μπόρεσε νὰ τί λύση εἴας. Ἀλλὰ ἐκείνος ἰσοῖσα που ἔστειλαν τῆς περισσότερες, τὸς ἔκρινε με τὴ μεγαλύτερη ἀοστηρότητα, καὶ καμμιὰ λύση τοῦσ δὲ ἔθεώρησα ὀρθή, ἂν δὲν συμφωνοῦσε τελείως με τὴ δημοσιευθῆσα. Κ' ἰδοὺ τ' Ἀποτελέσματα.

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (15 ἔτων καὶ ἔνω)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κόρη τῶν Ἀθηνῶν [15E]. — **Ἰσοτίμοι:** Μεγάλη Ἑλλάς [15E], Ἰσπανιόλα [15E], Κυρα-Κυραλίνα [15E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγγελος Νίκης [14E]. — Βαλέντσια [14E]. — **Ἰσοτίμοι:** Ἀγνωστη [14E], Ἀττικὴ Ἀδύγη [14E], Μοιραῖο Ἀχρογιάλι [14E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νόρκισσος [13E]. — Σγουρόμαλλη [13E].

Μίμης Πρωῖμος [13E]. — Ἰσοτίμοι, ἀπὸ [12E] εἰς ἕκαστον: Λιλιάντα, Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης, Δικηγορίνα, Δούλη Δωδεκανήσος, Ἀβαντίς, Φώτης Σκοτάδης.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10E]: Ἐθνηκὴ Πίστις, Ἀνθυμένη Μυγαλιὰ, Μαγεμένη Φλογέρα, Λάχεσις, Μιράντα, Μικρομέγαλη, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Πολύφημος.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (14 ἔτων καὶ κάτω)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μέλισσα [15E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τσοῦχτρα [14E]. — Κουτορνίθι [14E]. — **Ἰσοτίμοι:** Ρασκουτίν [14E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάνθηια Ἀβραδάτου [13E]. — Αἰγυπτιοπούλα [12E]. — Ἐρείκη [12E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10E] εἰς ἕκαστον: Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο, Τζῶν Π. Μανιατόπουλος, Ἡρωϊκὸν Λάβαρον, Κύκνειον Ἀσμα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8E] εἰς ἕκαστον: Νίκος Τσακουμάγκου, Δούκη Δωδεκανήσου, Μελαχροινὴ τοῦ Σκέτιν, Ἀκουρόδιστο Ρολόι.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [7E] εἰς ἕκαστον: Περιπλοκάς, Καλαμί, Ἀβροπούουλη, Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, Ἀνεμῶν τοῦ Βουνοῦ, Μελαχροινὴ Κυριοπούλα, Κυριώτικη Δορκάς, Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι, Γασκάνος.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β' ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΟΣ

Σύνθεσις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων
 Ἐξήγησα μιὰ Συλλογὴ ἀπὸ 12 διαφόρους Ἀσκήσεις. (Μερικοὶ ἔστειλαν καὶ περισσότερες, ἀλλὰ δὲν ἔκαμαν καλὰ ἔγω μόνο τῆς δόδεκα πρώτες τοῦ καθενὸς ἐλαβα ὀπ' ἑσέ.) Κ' αὐτὸ τὸ Ἀγώνισμα, ἂν ἀπὸ τὰ δυσκολότερα, τὸ ἔκρινε μὲ ἀοστηρότητα. Ἀπὸ κάθε Συλλογῇ ἔσθοναι τῆς πολὺ καίνας, τῆς ἐπιλοκάτατες Ἀσκήσεις (Μήλος-Ἀήλος, Πάρος-Σπάρτος καὶ καθέξῃς.) καθὼς καὶ τῆς πολὺ ἀσχημα σιχουργημένες, ἔστω καὶ κατὰ βάση καλές. Ἀλλὰ προπάντων ἔσθοναι τῆς ἔλντες: κατὶ Ἑλληνοσύμφωνα με φράσεις τοῦ συνθέτη, που κανένας δὲν θά κατόρθωνε νὰ τίς διαβάσει ὡς ἂν ἔσκανε δουλειὰ ὅλης του τῆς ζωῆς, καὶ κατὶ Λεξιγράφους, Στοιχειογραφίους κτλ. μὲ πολὺ σπάνιες λέξεις, ἢ ὀνόματα ἱστορικὰ καὶ μυθολογικὰ γνωστὰ μόνο στοὺς ἐδικούς, ἢ ὀνόματα ἔξωαν ποιητῶν καὶ καλλιτεχνῶν (ὄχι βέβαια τοῦ Γκαίτις ἢ τοῦ Δάντη, που τοὺς ἔβρει ὅλος ὁ κόσμος, ἀλλὰ τοῦ Τάλα π. χ. που δὲν ἔβρει ἕνα παιδί ἔτι ὀπήρηε μιὰ φορὰ ἕνας μεγάλος ἠθροπὸς ὀνομαζόμενος Τάλμας!) δὲν ἐμέτρησα λοιπὸν παρὰ μόνο τῆς πολὺ ἢ τίς ἀπλῶς ὄρατες, καὶ γενικὰ τίς δημοσιευθῆσαι χωρὶς πολὺ διασπάρματα Ἀσκήσεις τοῦ καθενὸς. Κ' ἔβγαλα τὰκόλουθα Ἀποτελέσματα:

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (15 ἔτων καὶ ἔνω)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κόρη τῶν Ἀθηνῶν [15E]. — **Ἰσοτίμοι:** Μεγάλη Ἑλλάς [15E], Ἰσπανιόλα [15E], Κυρα-Κυραλίνα [15E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγγελος Νίκης [14E]. — Βαλέντσια [14E]. — **Ἰσοτίμοι:** Ἀγνωστη [14E], Ἀττικὴ Ἀδύγη [14E], Μοιραῖο Ἀχρογιάλι [14E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νόρκισσος [13E]. — Σγουρόμαλλη [13E].

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (15 ἔτων καὶ ἔνω)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κόρη τῶν Ἀθηνῶν [15E]. — **Ἰσοτίμοι:** Μεγάλη Ἑλλάς [15E], Ἰσπανιόλα [15E], Κυρα-Κυραλίνα [15E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγγελος Νίκης [14E]. — Βαλέντσια [14E]. — **Ἰσοτίμοι:** Ἀγνωστη [14E], Ἀττικὴ Ἀδύγη [14E], Μοιραῖο Ἀχρογιάλι [14E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νόρκισσος [13E]. — Σγουρόμαλλη [13E].

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεγάλη Ἑλλάς [20E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰσπανιόλα [18E]. — Λάχεσις [15E]. — **ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ:** Νόρκισσος [14E]. — Μιράντα [14E]. — Μαγεμένη Φλογέρα [13E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12E] εἰς ἕκαστον: Κυρα-Κυραλίνα, Δούλη Δωδεκανήσος, Ἀβαντίς, Φώτης Σκοτάδης, Μίμης Πρωῖμος, Ἀνθυμένη Μυγαλιὰ, Σγουρόμαλλη, Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης, Λιλιάντα, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Ἀττικὴ Ἀδύγη, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10E] εἰς ἕκαστον: Βαλέντσια, Δικηγορίνα, Ἀγγελος Νίκης, Ἀγνωστη, Μικρομέγαλη, Ἐθνηκὴ Πίστις, Μοιραῖο Ἀχρογιάλι, Πολύφημος.

Σημ. — Ἀπὸ τίς ἔμμετρος Ἀσκήσεις, οἱ ἐξουσιώτερα διατυπωμέναι καὶ τεχνικότερα σιχουργημένες εἶναι τῆς **Κυρα-Κυραλίνας**. Κ' ὄλοι τοῦ Α' Ἐπαίου σιχουργῶν τεχνικὰ. Ἀλλὰ πολλὰ ἀπὸ τίς ἄρατες αὐτές Ἀσκήσεις — τῆς **Σγουρόμαλλης** π. χ. καὶ τῆς **Λιλιάντας**, — δὲν τίς βρήκα δημοσιεύσας, γιὰτ' εἶναι πολὺ ἐκτενές. Μιὰ ἔμμετρον Ἀσκήση πρέπει νάχη λίγα λόγια καὶ καλὰ.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάνθηια Ἀβραδάτου [20E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ [18E]. — Ἀνεμῶν τοῦ Βουνοῦ [16E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μέλισσα [15E]. — Κουτορνίθι [15E]. — Τσοῦχτρα [15E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12E] εἰς ἕκαστον: Μελαχροινὴ Κυριοπούλα, Δούκη Δωδεκανήσου, Περιπλοκάς, Ἀκουρόδιστο Ρολόι, Ρασκουτίν, Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι, Ἀνδαλουσία, Ἀβροπούουλη, Γασκάνος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10E] εἰς ἕκαστον: Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο, Ἡρωϊκὸν Λάβαρον, Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, Κυριώτικη Δορκάς, Ἐρείκη, Τζῶν Π. Μανιατόπουλος, Αἰγυπτιοπούλα, Μελαχροινὴ τοῦ Σκέτιν, Κύκνειον Ἀσμα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8E] εἰς ἕκαστον: Νίκος Τσακουμάγκου, Καλαμί.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Γ' ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΟΣ

Σύνθεσις Ποιήματος
 Τὸ θέμα ἦταν ἡ Πεντηκονταετηρίδα μου. Ἐξήγησα ἕνα χαρακτηρισμὸ ἀπὸ τὰ παιδιὰ μου στὸ μεγάλο αὐτὸ τῆς ζωῆς μου σταθμὸ. Κ' ἀληθινὰ εἶμαι συγκινημένη ἀπὸ τὰ ὀρατικά λόγια που μοῦ ἔστειλαν! Γ' αὐτὰ κανένα διαγωνισμὸ μου ὡς τώρα δὲν ἔκρινε με μεγαλύτερη δυσκολία. Πὼς νὰ μὴ δώσει τὸ Πρῶτο Βραβεῖο σὲ καθέν' ἀπ' αὐτὰ τὰ

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάνθηια Ἀβραδάτου [18E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ [14E]. — Μέλισσα [13E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τσοῦχτρα [12E]. — Κουτορνίθι [12E]. — Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι [12E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10E] εἰς ἕ-

καλὰ παιδιὰ, που ὀφελήθηκε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ σοῦ ἐκφράση ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν ἀγάπη του; .

Ἀλλὰ τὸ καθήκον πρέπει νὰ ὑπερνεύσῃ τὸ αἶσθημα. Κ' ἀφοῦ διάβασα ὅλα τὰ ποιήματα, — καὶ τὰ περὶ μερικῶν που τοὺς ὀφείζω ἢ σιχουργίαι, — ἀφίνοντας ἐλευθερὴ τὴν συγκίνησίν μου, τὰ ξαναδιάβασα με ψυχραμία καὶ πὴ ἔκρινε σὲ νάταν. . . ἔξιν. Δὲν ἦταν ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ βρῶ τὸ καλύτερο. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ βρήκα στὸ ἀπλο, τὸ μετρημένον, τὸ αἰσθηματικὸν ποίημα τῆς **Μεγάλης Ἑλλάδος**. Ἡ **Σγουρόμαλλη**, ὁ **Μίμης Πρωῖμος**, ἡ **Λιλιάντα**, σιχουργῶν καλύτερα, τεχνικότερα. Ἀλλὰ αὐτὰ ποιήματά τους, — θραϊστικὰ ἄλλως τε, — δὲν βρήκα τὴν ἀπλότητα που ἔχει τὸ ποίημα τῆς **Μεγάλης Ἑλλάδος**. Εἶναι πολὺ τεχνουργημένα, μασιπέρές που λένε οἱ Γάλλοι. Δὲν λέω πὼς στὸ βάθος δὲν εἶναι κ' αὐτὸ τὸ ἴδιο εἰλικρινὴ, ὅπως ὄλοι. Ἀλλὰ ἡ περιτέχνηση, καμμιὰ φορὰ, σκεπάζει τὴν εἰλικρινεῖα, λιγοστεύει τὸ αἶσθημα, βλάπτει τὸ αὐθόρμητο ἐκεῖνο που πρέπει νὰ δειχθῇ ἄμεσως καθὲς ποίημα, γιὰ νὰ μὴ νομίζῃ κανεὶς πὼς ἔγινε μόνο κατὰ παραγγελίαι. Ὅσο γιὰ τὸ ποίημα τῆς **Πάνθηιας Ἀβραδάτου**, τὸ καλύτερο στὴ Μικρῇ Τάξῃ, αὐτὸ συνδράζει τὴν τέχνη με τὸ αἶσθημα καὶ μπορῶ νὰ πὼ πὼς εἶναι, ὡς ποίημα, ἀνώτερο κ' ἀπὸ τῆς **Μεγάλης Ἑλλάδος**. Φυσικὰ, δὲν εἶναι δυνατό νὰ μιλήσω ἔξω γιὰ ὅλα. Ἀλλὰ μπορεῖτε ὅπως ἠθέλητε νὰ κρίνετε γιὰ τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ τὰποτελέσματα:

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεγάλη Ἑλλάς [20E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σγουρόμαλλη [14E]. — **Μίμης Πρωῖμος** [14E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λιλιάντα [14E]. — Ἀττικὴ Ἀδύγη [13E]. — Κυρα Κυραλίνα [13E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12E] εἰς ἕκαστον: Ἀνθυμένη Μυγαλιὰ, Δούλη Δωδεκανήσος, Μιράντα, Βαλέντσια, Ἀβαντίς, Ἰσπανιόλα, Δικηγορίνα, Λάχεσις, Μικρομέγαλη, Μοιραῖο Ἀχρογιάλι, Ἀγνωστη, Φώτης Σκοτάδης, Μαγεμένη Φλογέρα, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Ἐθνηκὴ Πίστις.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10E] εἰς ἕκαστον: Ἀγγέλος Νίκης, Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης, Νόρκισσος, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Πολύφημος.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάνθηια Ἀβραδάτου [20E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ [18E]. — Ἀνεμῶν τοῦ Βουνοῦ [16E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μέλισσα [15E]. — Κουτορνίθι [15E]. — Τσοῦχτρα [15E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12E] εἰς ἕκαστον: Μελαχροινὴ Κυριοπούλα, Δούκη Δωδεκανήσου, Περιπλοκάς, Ἀκουρόδιστο Ρολόι, Ρασκουτίν, Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι, Ἀνδαλουσία, Ἀβροπούουλη, Γασκάνος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10E] εἰς ἕκαστον: Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο, Ἡρωϊκὸν Λάβαρον, Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, Κυριώτικη Δορκάς, Ἐρείκη, Τζῶν Π. Μανιατόπουλος, Αἰγυπτιοπούλα, Μελαχροινὴ τοῦ Σκέτιν, Κύκνειον Ἀσμα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8E] εἰς ἕκαστον: Νίκος Τσακουμάγκου, Καλαμί.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Γ' ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΟΣ
Σύνθεσις Ποιήματος
 Τὸ θέμα ἦταν ἡ Πεντηκονταετηρίδα μου. Ἐξήγησα ἕνα χαρακτηρισμὸ ἀπὸ τὰ παιδιὰ μου στὸ μεγάλο αὐτὸ τῆς ζωῆς μου σταθμὸ. Κ' ἀληθινὰ εἶμαι συγκινημένη ἀπὸ τὰ ὀρατικά λόγια που μοῦ ἔστειλαν! Γ' αὐτὰ κανένα διαγωνισμὸ μου ὡς τώρα δὲν ἔκρινε με μεγαλύτερη δυσκολία. Πὼς νὰ μὴ δώσει τὸ Πρῶτο Βραβεῖο σὲ καθέν' ἀπ' αὐτὰ τὰ

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάνθηια Ἀβραδάτου [18E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ [14E]. — Μέλισσα [13E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τσοῦχτρα [12E]. — Κουτορνίθι [12E]. — Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι [12E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10E] εἰς ἕ-

καστον: Ρασκουτίν, Περιπλοκάς, Ἀβροπούουλη, Ἀνεμῶν τοῦ Βουνοῦ, Μελαχροινὴ Κυριοπούλα, Δούκη Δωδεκανήσου, Μελαχροινὴ τοῦ Σκέτιν, Νίκος Τσακουμάγκου, Καλαμί, Κυριώτικη Δορκάς, Ἀνδαλουσία, Γασκάνος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8E] εἰς ἕκαστον: Τζῶν Π. Μανιατόπουλος, Ἡρωϊκὸν Λάβαρον, Ἐρείκη, Ἀκουρόδιστο Ρολόι, Αἰγυπτιοπούλα, Κύκνειον Ἀσμα, Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο, Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς.

Στὸ ἔρχομεν τ' Ἀποτελέσματα τῶν λοιπῶν Ἀγωνισμάτων καὶ τὰ Γενικά.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Ἐδριαιδοῦ τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1929.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ μετ' ἡ ἀνοπορησίᾳ, μετ' ἡ ἀγωνίᾳ, θά περιμένετε τώρα τὸ ἐρχόμενον φυλλάδιον, γιὰ νὰ μάθετε τοὺς Νικητὰς τοῦ Πεντάθλου! Μὴ βιασθῆτε ὅμως νὰ τοὺς ἀνακηρύξετε σὲς ἀπὸ τ' ἀποτελέσματα μόνο τῶν τριῶν Ἀγωνισμάτων που δημοσιεύονται σήμερα. Εἶναι ἀκόμη ἄλλα δυο. Μόνον ὁπαφίους μπορεῖτε νὰ βρῆτε. Ἀλλὰ κανένα βέβαιον. Γιατὶ, κατὰ τὴν παραμόνι που ἀκόμοις συνέβη σὲς ἐκλογές, ἢ νύχτα βγάζει πλοσπο κ' ἢ αἰγὴν μεταπολιτικῆν. Λοιπὸν περιμένετε . . .

Ἡ Πρόσκληση γιὰ τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς, μετ' ἡ Νέα τοῦ 1930, θά δημοσιευθῇ στὸ 500 φυλλάδιον. Ἀλλὰ καθὼς οὗς εἶπα καὶ στὸ προηγούμενον, δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ ἴθτε πρῶτα αὐτὰ τὰ . . . τυπικὰ. Ὅσπε ἡ συνδρομὴ μου καὶ ἔξῃς, ὅσπε μπορεῖτε νάχητε ἀμφιβολία ὅτι κ' ὁ τόμος μου τοῦ 1930 θά εἶναι ἀντιθέτος κ' ἀνώτερος τοῦ παλαιῦ. Ὅσοι ἐγκολόνθετε λοιπὸν, μπορεῖτε νὰ κάμπετε ἀπὸ τώρα τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς σας. Πόσας ἄλλοιους ἐβδομάδες μὲς χωρίζουν ἀκόμη ἀπὸ τίς 30 Νοεμβρίου που λήγει; Καὶ καθὼς ἔξομοις, ἢ ἔνκαιρη ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρῶτο καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ. Δεύτερο ἔρχεται τὸ ἔσπλάθημα, που κ' αὐτὸ οὗς παρακαλῶ μὴν τὸ ἔκνετε . . .

Καὶ τώρα — τί θά λέγατε γιὰ τρεῖς μικροὺς. Ἀεραπόρους, που πάνε μετ' ἡ ἀεραπόλις τους στὸ . . . Βόρειο Πόλο; . . . Ἐξοχο, ἔ; . . . Λοιπὸν, μὸ ἔφραον ἕνα νεώτατο γαλλικὸ μυθιστόρημα γιὰ παιδιὰ, που ἔχει αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν. Θά τὸ διαλογισμῶν γιὰ ὄλοι, καὶ φανταζοῦν ὅτι καθεμὰ εἶναι γραμμὴν μόνο γιὰ σένα. Ἐπειτα γράφε σὲ μένα τίς ἐπισημοσεις σου, τίς σκέψεις σου, τίς ἀπορίες σου. Θά τοῦ τίς λέω, θά σοῦ διαβάζω τὴν ἀπάντησίν σου ἢ ἔτσι θάνα τὸ ἴδιο σὰ νάλληλο γράφῃς μαζί του.

Μ' αὐτὸ ἀκριβῶς, Κυριακὴν Μοῦσα, πρέπει νὰ λῆς σὲς φίλες σου που νομίζω πὼς ἐμεγάλωσαν: ἀφοῦ στὸ σπῆτι σου μαλλῶνας με τοὺς γονεῖς σου ποῖός νὰ εἶναι, βλάπτει, πολυἀριθμὸ τὸ προ-

στικὸ ὅτὸ γράφετο μου κ' ἔχει τὴν ἔργασίαν, προπάθων αὐτὸ τὸν καιρὸ, ὡστε θάταν ἀδύνατον νὰ ἐπαρκέσει. Θά πῆτε: τί ἔργασίαν ἀπαιτεῖ ἕνας ἔφραος; Ὁ, μεγάλη! Νὰ ἐγγράφονται οἱ εἰσφορῆς, νὰ δημοσιεύονται Ἀελτία, νὰ κρατιόνηται λογαριασμοί, νὰ γίνονται ἐξελίξεις, καὶ καί: λέοντες καὶ φασακὰ, ἂν ἔξορα ἔτι μποροῦσε νὰ μαζευθοῦν 50, 100 χιλιάδες δραχμῆς, θά τῶκανα ἐχαρήστας. Ἀλλὰ νὰ φορτωθῶ τόσος μπλάδι γιὰ 2-3 χιλιάδες, εἶναι ἀμαρτία! Θέλετε νὰ βοηθήσετε τὰ φτωχὰ παιδιὰ; Στελετε τὴν εἰσφορά σας εἰς εὐθείας σὲς Πατριωτικὸ Ἴδρυμα, ὁδὸς Λυκαβητοῦ. Ἐκεῖ εἶναι τὸ γράφετο που ἔχει αὐτὴ τὴ δουλειὰ.

Στὸ κομμάτι τῆς Παναχοῦ Παράν, που δημοσιεύθηκε τελευταία στὴ Σ. Σ. Σ., τὰ ὀνόματα τῶν δυο Ἀραπαθῶν τυπώθηκαν λανθασμένα: ὁ ἕνας εἶναι Ἀμπτου κ' ὁ ἄλλος Μουρκιάν. Ἀλλὰ ποῖος φταίει; Τὰ ἔναικα αὐτὰ ὀνόματα πρέπει νὰ γράφονται καθαρά, γράμμα-γράμμα. Γιατὶ ὅταν τὸ ν. π. χ. εἶναι σὰ ν, που ἔβρω ἔγω ἂν πρόπει νὰ διαβάσω Ἀμπτου ἢ Ἀμπτον; — Ἡ ἔναι ἀπάρτη στὸν Ἀεραπόρο (οὗρετικὸν μὲνα ποίημα τὸν στὴ Σελίδα), ὅτι ὄση γραφικὴ ὀμορφία κ' ἂν ἔχη ἡ Αἰγυπτὸς μετ' ἡ Νεῖλο τῆς, δὲν μπορεῖ νὰ

ηλικία; — «Ο θάνατος του μικρού άρρωστου» του Ουράνιου Τόξου. Περιγραφή καλή. Άλλα συγκρές τό-
σο τραγικός θέλον ελαφροεική τέ-
χνη για να παρασταθούν όπως πρέ-
πει. Κι' ο σκληρός και ρεαλιστικός
αυτός τόνος δεν θα ήταν κατάλλη-
λος για τους αναγνώστες της Σε-
λίδας μας. Το άλλο, «Ο σκληρο-
τερος θάνατος», εγκρίνεται. — «Μιά
σύγχυση» του Γεωργίου. Άβέρωφ.
Ξέρ' τ'ο βρίσκω αρκετά ενδιαφέρον.
Προπάντων όμως η γλώσσα του εί-
ναι καθαρεύουσα πολύ σχολαστική.
— «Ουανοπούλιμα» της Άγριοστριαν-
ταφυλλιάς. Το γράμμα είναι κα-
λό, αλλά τα νοήματά του πολύ
κοινά και συνειδητά. — Το ίδιο
ἀκριβώς έχω να πω και για το «Κα-
λό σχολείο» της Αύρας του Πα-
ρασητικού. Είναι πάρα πολλά τα
κομμάτια που λαβαίνω με τα ίδια
αυτά θέματα και τις ίδιες ιδέες. Δεν
μπορώ να δημοσιεύσω παρά μόνο
τα καλύτερα απ' αυτά, άλλοις η
Σελίδα μας θα γίνεται μονότονη.
— «Άγαπώ» του Κορινθίου. Είναι
φραιμότατο ποίημα. Άλλά είναι
γράμμένο το μισό σ' ένα μέτρο και
το μισό σ' άλλο, κι' αυτό το κατ-
στρέφει. — Θα εξακολουθήσω.

Η Διάπλασις ασκάζεται τους
φίλους της: Μισσην Άρτίσαν
(που τώρα βρίσκεται στο «κλειτόν
Άστυ», στο Άρσάκιο, τόσο κοντά
μου — τι χαρά!) Ταξάν (που πρώ-
τος πρώτος άναγνώστην τη συνδρομή
του και το ψευδώνυμό του για το
1930 — τον άρτιστά πολύ για τη
μεγάλη αυτή προθυμία). Άρτιά-
γυαν (είσαι πολύ δικαιολογημένη
τώρα ελπίζω να μού γράψης πιο
ταχυικά, δ. κ. Π. έγινε καλά και
σ' εύχαριστεί για το ενδιαφέρον).
Νκολορέ ντελ Ρίο (για το κομ-
μάτι σου βλέπεις σήμερα στη σχε-
τική στήλη, να το αναγράψης και
να μού το στείλης όταν θ' άρχι-
σω πάλι να δέχομαι). Ερρίβον
Έλληνα (εύχαριστώ για τα καλά
λόγια, όφειλεις ακόμη δρ. 10,80).
Τοάμπερλιν (θα είδες ότι σ' εδ-
πήτησα στο άλλο μ'ήν άνυπομο-
νής και μη στενοχωριέσαι άδικά,
να βλέπης πάντα την ήμερομηνία
της αλληλογραφίας μου και να γης
δρ. όφει σου το «κύμα»...) Μπε-
τόβεν (σου έστειλα το βραβεό σου).
Αδών Ζοτάν (πώς δεν σε βάζω στην
Άλληλογραφία; δεν θυμόμην να
με ρώτησες ποτέ τίποτα και να μη
σου άπαντήσω) ούτε έχω άμφιβολία
πως είσαι ένας από τους πιο κα-
λούς μου φίλους). Ισπανιόλαν
(βραβεό έστειλα). Φανφάν λα-
Βουλίπ (είδες ότι δημοσιεύηκα
είχε αναβληθεί από έλλειψη χώ-
ρου) συμβάλει κι' αυτό καμιά φο-
ρά...) Άργυρόπουλον (τα έλαβα
ή Άθήνα είναι καλά, τουλάχιστο
δεν βράει όπως εκεί) Άδραν του
Παρασητικού (είαι καλώς). Χαρ-
Στρούπουλον, Μυρομείλην,
Μικρόν Άθηναϊόν κτλ. κτλ.

Πούπουλο, Άγρωστην, Άν-
θούλαν Χρηστοβασιλή, Γόησαν
των Άθηνών, Λυγαριάν (έστειλα.)
Είς έσας έπιστολάς έλαβα μετά
την 27 Οκτωβρίου, θάπαντήσω
στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΚΕΙΑ του 24ου Διαγωνισμού.
Του φυλλαδίου τούτου αι λύσεις είναι δε-
κται μέχρι της 2 Ιανουαρίου.

708. Δεξίγριφος
Γράμμα με χρόνο
Τυχαιά ενώνεται
Και νά, μεγάλο
Πουλί άνωπώνεται.
Ιωάννης Πεόλιος

704. Στοιχειόγριφος
Με τό έξη μου άν μάφης,
Είμαι μυρηκαστικό
Τά δύο πρώτα μου άν σβύσης;
Φρούτο στον πληθυντικό.
Μπλε Μαζούρικα

705. Μεταγραμματισμός
Γνωρίζω έχω τό μέλλον,
Άπειραχος άν μείνω,
Όπως και τό παρόν.
Μου άλλάζεις τό καπέλλο;
Ό ύπατος θα γίνω
Εθύς των ποιητών!
Μπλε Μαζούρικα

706. Δημόδες Αίνιγμα
Μακρύς, μακρύς καλόγερος
Και κήττα ή κεφαλή του.
Μπλε Μαζούρικα

707. Έλεξ
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Άρχίζομεν από τον σταυρόν
και τελειώνομεν εις τό Σ, άκο-
λουθούντες τάς γραμμάς της έ-
λικος. Κάθε γραμμή είναι μία
λέξις, ώστε το σχήμα έχει έν δ-
λώ ένδεκα: Σύνδεσμος, πρόθε-
σις, έπίρρημα, σύνδεσμος, πόλις
της Ήπειρου, ήπειρος, κτηνή,
νομοθέτης, ποταμός της Θράκης,
οφθαλμιν σόμα, άρχων της Ιου-
δαίας.
Ιωάννης Πεόλιος

708. Κροπτογραφικόν
12345627 = Πόλις ελληνική.
28547 = Πτηνόν.
321127 = Άγιος.
4125428 = Πόλις τουρκική.
54527 = Άρχαίος βασιλεύς.
682527 = Βασιλικόν.
7414527 = Νήσος του Αιγαίου.
Ιωάννης Πεόλιος

709-713. Μαγικόν Γράμμα
Τη άνταλλαγή ενός γραμμα-
τος εκάστης των κάτωθι λέξεων
δι' ενός άλλου, πάντοτε του άύ-
του, να σχηματισθών ένεν ά-
ναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέ-
ξεις:
Πάυλος, Άρης, τρέμος, βύας,
νέος.
Ιωάννης Πεόλιος

714. Διπλή Άκροστιχίς
Τά μέν άρχικά των κάτωθι
ρητομένων λέξεων άποτελούν
ελληνικήν νήσον, τά δε δεύτερα
γράμματα όμηρικήν βασιλίσαν:
1, Ουράνιον σόμα, 2, Άγιον
ζών, 3, Πόλις της Άττικής, 4,
Μέρος του λόγου, 5, Ποταμός
της Εδρώλης.
Ιωάννης Πεόλιος

715. Έλλειπασμόφωνον
αεε - α - αια - εει - ο - ε
(Λόγια του Χριστού).
Ιωάννης Πεόλιος

716. Γρίφος
γε γε τιν τιν
γη τιν τε τιν
γε γε τιν τιν
γε γε τιν τιν
+
πλου
Ιωάννης Πεόλιος

Διά τους Γαλλομαθείς
717. Chiffre
1234567182 = Pays d'Asie
262 = Saison
341126 = La cime
482 = Oisean
54112 = Fruit
671832 = Fleuve
7382 = Continent
81546 = Contribution
Κόκκινη Μιραμπέλ

718. Restauration
A la porte de sa ferme le
fermier a cloué une pancarte.
Pendant la nuit, un pauvre
plaisant vient et noircit huit
lettres de l'inscription. Pouvez-
vous la restaurer?

RENE CAD
AU HEN
Κόκκινη Μιραμπέλ

[Από επανειθέσιος Σύλλογος
της Μεγάλης Τάξεως εις τον
23ον Διαγωνισμόν.]

ΑΥΞΗΣΙΣ
των Πνευμ. Άσκησ. του φύλ. 32

492. Άνάγρυσον (ανά, γάρ,
σόν). — 493. Σικάγο (σύ κάγω.)
— 494. Ρόδος-όδος. — 495. Χάρος-
φάρος. — 496-497.

Y Λ Θ Ι Α Δ Ρ Α Μ Α
Π Υ Ο Ρ Ρ Ρ Μ Η
Θ Ω Σ Α Μ Α
Ι Ρ Μ Η
Α Α

498. ΣΠΑΡΓΗ (κατή, όρμη,
ράτης, τάτης, ήπαρ). — 499-503.
Μετοχή, άγροικία, άλλαιώνω, έ-
πιπολις, λεία. — 504-507. Νέρον,
Νέδων, γέρον, Γέλων. — 508. Ή
έν είναι πρόθεσις (i έν w, έπ
ρψ, θ' ές ιε). — 509. RHONE
510. On aime HAMAC
donner au so- OMEGA
leil et recevoir NAGER
à l'ombre. E CART

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ
οι συνδρομηταί μου, όταν
λήγη ή συνδρομή των, να
την άναεώνουν άμέσως,
χωρίς να με υποβάλλουν εις
τόν κόπον και τό έξαδον να
τό υπενθυμίζω στον καθέ-
να ιδιαίτέρως. Ή εύκαιρή
άναέωσις της συνδρομής
είναι τό πρώτιστον χρέος
τό καλού συνδρομητοδ.
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με κατά-
πνομέα δρ. 6 το άλλόστον τίμημα.
Πέραν των 10 λέξεων. 60 λεπτά ή λί-
ξίς, με πωρα δε στοιχεία λεπτά 70 και
με κεφαλαία δρ. 1.
Ο χωριστός στίχος δρ. 3.
Η πρόσληρωμή είναι άπαραίτητη.
/Κ'Ε - 968/

Ασών άλλιας άπαντήσης. Ερωτά: "Οσών
μετόχητε του πρώτου Διαγωνισμού
μου θέλετε να έπιστρέψω τα πριβίδια και
συμμετοχών ή να δώσω άνω δου δου δρα-
βεία; Ή πλειοψηφία νικά ΑΥΘΙΑΡΤΟ
/Κ'Ε - 969/

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΝΕΟΛΟΓΙΑΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ
ΣΥΝΨΕΦΙΑ: Γεωπόνος = Παναχαριάνου.
Σ' 190ηη = Κουνούρη, Πιπτοικός = Α-
λεξίδης, Νοσητιάδης = Αλεξάνδρου, Δώ-
ρικ = Ανθη = Κάρρη, Άμμητος Γελοτο-
ποιός = Μαλαρής, Τρέλλο Φοιτητής = Καν-
στατινίποουλος, Φλόρος Οφθαλμ. = Δημά-
δης.
/Κ'Ε - 970/

Εξεδόθη την 15 Οκτωβρίου, στα Τρίκα-
λα, ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ δεκαπενθήμερο
καδικό περιοδικό. Συνδρομή: Εξαμήνιος
25 δραχμιαί. Υποστηρίζεται.
Τρικαλινός
/Κ'Ε - 971/

Ανταλλάσσω γραμματισμόμα. Ζητώ
ελληνικά διάφορα καλικά και νέα. Έ-
ναιναι έκάστον ελληνικό στέλλω πάντα δω-
ρεα ή να. Δίσις: Μήνης Παυζώνης, οδός
Μικραϊκή 106, Άθήναί.
/Κ'Ε - 972/

Η ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΙΣ

Πατριόπουλα ες ίδροθι Σύλλογος στην
πόλη μας, με τό έννομα. Υποστη-
ρίζεται. Έχει τους καλύτερους ομοσώ-
Δίσις: Βασιλειον Κατσούδαν, Πόστ Ρε-
στάιν, Πάτρας.
/Κ'Ε - 973/

Ανταλλάσσω κάρτες νηματογραφικών
άστέρων με δίλους-εξ. Στείλε πρώτοι:
Mr G. Sitaras, Gedik Pacha, Divan Aile
Djadessi No 52, Stamboul - Τουρκία.
Ερρίβος Έλλην
/Κ'Ε - 974/

Λεκή Μαρκησία, έξηγούσαν καλύτερα, δε-
σε καταλαβαίνω. Ερρίβος Έλλην
/Κ'Ε - 975/

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΩΝ

1) Ποία πόλις της Έλλάδος δεν περπα-
τεί; (3 Β). — 2) Ποία πόλις της Έλλάδος έ-
χει τρία μόνο καλά; (3 Β). — 3) Ποία γύ-
ρα της γης ής ζει να μη παθομε στη μέ-
ση; (7 Β). — 4) Δείξτε έρωμα, πόδα προ-
βάτου, δ δε ποίς ήτο αγός; ή κα ή έν-
νοια; (10 Β). Ο συνβαθίζων τους περι-
ότερους βαθμούς λέων τας έννο ής ής ής.
λαμβάνει άξίω όρων ένα γυάλινον μελανο-
δοχέον πολυελέσις. Συμμετοχή δραχμίας
πέντε. 5) Προθεσις μέχρι 30/11/29. Δίσις:
Ενωσιν Έλληνοπούλων, Ξάνθη. Περσι-
μένους άπ έλου-εξ. ίδίως άπ ένδινους
που μας άποστήριξαν στον Β' Διαγωνισμό.
/Κ'Ε - 976/

Διαπλάσιον ες, άξίς εύχαριστώ για τό
τετραδίον. Έστειλα σ' έίλους Πε-
ρρίβου και άσ' έίλους τους άλλους. Δίσις:
/Κ'Ε - 945/

ΒΟΥΛΓΑΡΤΗΣ

/Κ'Ε - 977/

Αλληλογραφία και άνταλλάσσω κάρτες ή-
θοσώπων. Δίσις: Ενωσιν Έλληνοπού-
λων (διέ Α) Ξάνθη. Αξένιαστος
/Κ'Ε - 978/

ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΟ, τό Μαγισμένο
Μ Βασιλειον κινδυνεύει. Reserve thy
state and god save thee!
ΤΡΕΛΟ ΦΟΙΤΗΤΑΚΙ, πώς άπε άλογουώμε
ήχθος; Συχνά αι μεταποτασίει παρά
τους μεγάλους άνόραμα... ΒΑΓΙΑΕΙ ΜΑ-
ΚΕΘΟΝ. όνδρερα σφραξίει την άρια του
Γουλιέλμου Τριέλλο. Ο Μπετρεβεν ά-
χρηά!
ΓΟΡΔΙΟΣ ΟΞΙΜΟΙ

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πώς κάποιον παρ-
ταίρι έσας, για να έκτελείται άμέσως,
πρέπει να συνδεδεσθεί και με μία συμμη-
νή ταυινία, άπ άστέκ του άξί στέλλομεν τό
φύλλο κάδς έξοδωτά.